

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΔ΄

ΙΟΥΝ. - ΙΟΥΛ. 2019
Ἀρ. Φύλ. 882-883

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Ὅργανο
Ὁμωνύμου Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 882-883, ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2019

Ἰδιοκτησία - Ἑκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναῖος
Ἄλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:

«Χριστιανική Ἑλπίς»
Ὁρθόδοξη Ἀδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Ἑκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Ἑτήσια συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ: 10€ Ἑξωτερικοῦ: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδᾶ: 50\$ Αὐστραλίας: 55\$

Ἀρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

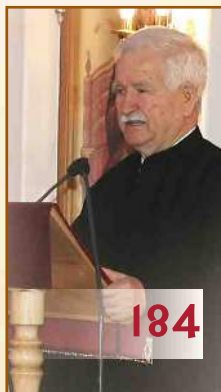
Γιά τοὺς συνδρομητές
τοῦ ἑξωτερικοῦ
IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

Καρποφόρο καλοκαίρι	171
Γιά νά εἶναι ὅλοι ἓνα.....	172
Οὐκοῦν;	174
Ἡ κορυφή.....	175
Ὁ προφήτης Ἡλίας.....	176
Ὁ ἀναστημένος Χριστός, ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου	178
Ἕνα ἀστέρι ἀπό τήν Ἀνατολή.....	181
Νέφος μαρτύρων (ποίημα)	183
Ποιός εἶναι ὁ Ἰησοῦς καί τό ἔργο του;	184
Ὅταν ὁ πλοῦτος προσφέρεται... ..	186
Σέ βλέπω... ..	188
«Σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου»!.....	190
Ὁ Θεός πατέρας (διήγημα).....	194
Ἑκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	196
Συζητώντας τά γεγονότα	198

175

184

190

Καρποφόρο καλοκαίρι

Καλοκαίρι, χαρά Θεοῦ! Ὁλόφωτη, μεγάλη ἡμέρα, ὁλοστόλιστος καθαρὸς οὐρανὸς κάθε νύχτα. Γιά τούς γεωργούς καί τούς ἀνθρώπους τοῦ μόχθου εἶναι ἡ περίοδος τῶν πολλῶν ἐργασιῶν. «Ἀπ’ τό θέρος (Ἰούνιο) ὡς τίς ἐλιές (Νοέμβριο) δέν ἀπολείπουν οἱ δουλειές», ἔλεγαν οἱ παλιοί καί δέν εἶχαν ἄδικο, διότι εἶναι πράγματι πολλές οἱ δουλειές τοῦ καλοκαιριοῦ. Καθ’ ὅλη τή διάρκεια τοῦ χειμῶνα ἡ γῆ ἐργάσθηκε ἐντατικά. Κυοφόρησε στά σπλάχνα της τούς σπόρους καί αὐτοί μέ τά δῶρα τοῦ οὐρανοῦ -δροσιά, βροχή, πάχνη, χιόνι, ἥλιο- φύτρωσαν κι αὐξήθηκαν καί καρποφόρησαν ξανά. Κι εἶναι αὕτη ἡ εὐλογημένη καρποφορία πού γεμίζει τόν γεωργό μέ ἱκανοποίηση καθὼς δικαιώνει τούς κόπους του καί τόν ἐγκαρδιώνει νά συνεχίσει τόν ἀγῶνα.

Ἀλλά καί γιά τούς πολλούς πού δέν ἐργάζονται τή γῆ ἔχει τή δική του χάρη τό καλοκαίρι, καθὼς συνδέεται συνήθως μέ τίς διακοπές καί δίνει τήν εὐκαιρία μιᾶς ἔστω μικρῆς ἀνάπαυλας ἀπό τόν κόπο καί τό ἄγχος τῆς καθημερινότητας. Προσφέρει τή δυνατότητα νά περπατήσουμε λίγο ἔξω ἀπό τή μικρή ἢ μεγάλη πόλη μας, νά χαροῦμε τήν ὁμορφὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ, τή φύση, τήν ἐπικοινωνία μέ πρόσωπα ἀγαπητά, ἀκόμη καί αὐτά τοῦ στενοῦ οἰκογενειακοῦ μας περιβάλλοντος, χωρίς τήν πίεση τοῦ χρόνου.

Συγχρόνως τό καλοκαίρι ἐξασφαλίζει τίς προϋποθέσεις γιά μία ἀληθινὴ ἐπικοινωνία μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας, πού συχνά τόν χάνουμε μέσα στίς καθημερινές ἔγνοιες. Νά σιγάσουμε τούς θορύβους πού μᾶς κυκλώνουν καί νά βρεθοῦμε γιά λίγο μόνοι μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Παρατηρώντας τούς ἀνθρώπους νά κοπιᾶζουν γιά τή συλλογὴ τῶν καρπῶν ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀναρωτιόταν: Ποιὸς ἄραγε σκέπτεται ὅτι ἐκτός ἀπὸ τό φυσικὸ θέρος ὑπάρχει καί τό ἄλλο, τό πνευματικὸ; Εἶναι ἡ πνευματικὴ ὠριμότητα, τήν ὁποία ἐπιφέρει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ στίς ψυχές πού φιλότιμα συνεργάζονται μαζί της καί ἀξιοποιοῦν τίς πνευματικὲς εὐκαιρίες.

Στίς διακοπές τοῦ καλοκαιριοῦ μπορούμε μέ περισσότερη ἄνεση νά μελετήσουμε καί νά ἐμβαθύνουμε στήν ἀγία Γραφή καί σέ πνευματικὰ βιβλία, νά προσευχηθοῦμε, νά συμμετέχουμε στή θεία λατρεία, νά συντρέξουμε στήν ἀνάγκη τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐτσι ἡ μικρὴ ἀναψυχὴ γίνεται πραγματικὴ εὐλογία. Ὑψώνει τήν ψυχὴ ἀπὸ τό χῶμα, τήν ὠριμάζει ὥστε νά ἀκούσει τό πατρικὸ βῆμα τοῦ Θεοῦ, νά ἀκουμπήσει στά δυνατὰ του χέρια ὅ,τι σύναξε καί νά τοῦ ἐμπιστευθεῖ τή συνέχεια.

Ἐνα τέτοιο εὐλογημένο, καρποφόρο καλοκαίρι σᾶς εὐχόμαστε, φίλοι ἀναγνώστες!

Γιὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἓνα

Ἡ μεγάλη γιορτή τῆς Πεντηκοστῆς ἀποτελεῖ τὴν γενέθλια ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας. Τί θὰ πεῖ Ἐκκλησία; Ἐκκλησία κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς (Α΄ Κο 12,27). Γεννιέται λοιπόν καί πάλι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Μὲ μιά διαφορὰ: Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν γεννιέται ὡς ἄτομο, ἀλλὰ μὲ μήτρα τὸ καινὸ καὶ κενὸ μνῆμα τοῦ καὶ μὲ τὴν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γεννιέται ὡς σύλλογος, ὡς ἄθροισμα πιστῶν.

Αὐτὴ ἡ μουσικὴ ὑπόσταση τῆς Ἐκκλησίας πού εἶναι ὁ Κύριος, μαρτυρεῖται ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν Βίβλο ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἱστορία. Ἄν ρίξουμε μιά ματιά στὰ πρῶτα βήματα τῆς Ἐκκλησίας στὴν πορεία τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου θὰ μείνουμε ἐκπληκτοί. Ποιοί ἦταν οἱ πρῶτοι ἡγέτες τῆς; Δώδεκα ψαράδες. Δώδεκα ἄνθρωποι πού δὲν διέθεταν οὔτε γνώσεις οὔτε κοσμικὴ ἐξουσία οὔτε ἄρματα καὶ στρατούς. Ποιοί ἦταν οἱ ἀντίπαλοί τους; Πρῶτα οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων πού διέθεταν κύρος καὶ ἰσχύ, καὶ ἔπειτα ἡ παντοδύναμη ρωμαϊκὴ ἐξουσία. Κι ἐνῶ θὰ περίμενε κανεὶς οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως νὰ συντρίψουν τὸ οἰκοδόμημα τῶν ψαράδων, συνέβη τὸ ἀδιανόητο: Οἱ δώδεκα ψαράδες ὅχι μόνον ἀναδείχτηκαν νικητὲς ἀπέναντί τους, ἀλλὰ εἰλκυσαν στὰ δίχτυα τοῦ Πνεύματος ὅλη τὴν Οἰκουμένη. Ποιὸς τοὺς ἐνίσχυσε; Ποιὸς μιλοῦσε μὲ τὸ στόμα τους; Ποιὸς πύρωνα τίς καρδιές τους; Ποιὸς κατέβηκε μαζί τους στὸν φοβερό ἄδη τῶν διωγμῶν πού διήρκεσαν τριακόσια χρόνια (!), καὶ τοὺς ἀνέστησε μὲ τὴν δύναμη τῆς ἀνάστασής του; Ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, τὸ ἀρνὶ πού σφάχτηκε κι ὅμως ζεῖ (Απ 5,6), αὐτὸς πού ὁ Παῦλος χαρακτηρίζει ἐαυτό του καὶ ταυτότητά του: «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γα 2,20).

Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν εἶναι ὁ Χριστός. Κι αὐτὸ δὲν ἀποδείχτηκε μόνο κάποτε, ἀλλὰ φανερώθηκε καὶ στίς ἡμέρες μας. Δὲν ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὸ κα-

ταπληκτικό σημείο πού επιτέλεσε ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ στίς χῶρες οἱ ὁποῖες διοικοῦνταν ἀπό ἀθεϊστικά καθεστῶτα. Μέσα σέ μιά νύχτα καί χωρίς νά ἀνοίξει ρουθούνη ὁ ἀθεϊστικός πύργος κατέρρευσε μέ πάταγο. Κι ἐνῶ οἱ παράγοντες τῶν καθεστώτων αὐτῶν κόμπαζαν στόν καιρό τῆς δόξας τους ὅτι ὀλοκλήρωσαν τό ἔργο τοῦ Διοκλητιανοῦ, εἶδαν ἐκπληκτοί νά ἀναδύεται μέσα ἀπό τίς στάχτες μιά Ἐκκλησία παντοδύναμη. Ποιός τό ἔκανε αὐτό; Ποιός ἀνέβηκε μαζί μ' αὐτούς τοὺς λαοὺς στόν σταυρό τῆς καταδίκης ἀλλά καί στόν θρόνο τῆς δόξας; Καί πάλι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος· καί πάλι ὁ σταυρωμένος καί ἀναστημένος Θεός, αὐτός πού βεβαίωνε τόν ἀρνητή του -καί τό ἐπιμαρτυροῦν οἱ αἰῶνες- ὅτι «εἶναι ὁδυνηρό νά κλοτσᾷς στά καρφιά» (Πρξ 26,14).

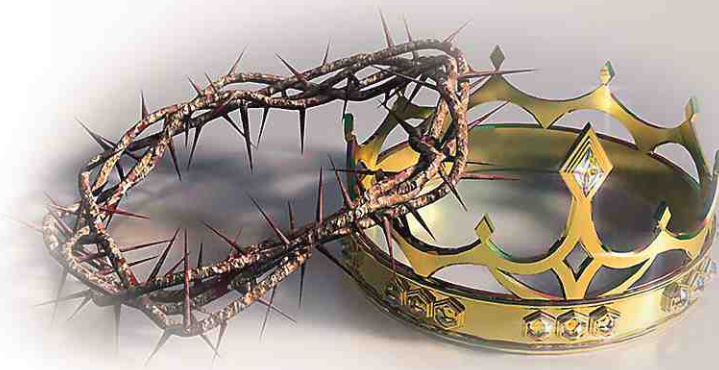
Ὡστόσο αὐτή ἡ συνείδηση πού πρέπει νά ἔχουμε ὅλοι, ὅτι δηλαδή εἴμαστε μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, συνεπάγεται καί μιά μεγάλη εὐθύνη: τὴν εὐθύνη τῆς ἐνότητος. Ὁ Κύριος στὴν ἀρχιερατική του προσευχή πρό τοῦ πάθους του, ὅταν τὴν ψυχὴ του συνεῖχε ὁ ἐπικείμενος θάνατός του, δέν παρακάλεσε τόν Πατέρα του γιὰ τίποτε ἄλλο παρά μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη καί τὴν ἐνότητα τῶν μαθητῶν του. Προσευχήθηκε πέντε φορές «γιὰ νά εἶναι ὅλοι ἓνα» (Ἰω 17,11· 21· 22· 23). Γιατί τό ἔκανε αὐτό; Γιατί οἱ μαθητές του ἦταν ἐκεῖνοι πού θά συνέχιζαν τό ἔργο του, ἐκεῖνοι δηλαδή πού θά κατέθεταν τὴν μαρτυρία τους στόν κόσμο γιὰ τόν Θεό τῆς ἀγάπης. Πῶς ὅμως θά τό ἔκαναν αὐτό ἂν δέν ἦταν ἐνωμένοι μεταξύ τους ἀλλὰ διασπασμένοι καί ἀντίπαλοι; Τό κήρυγμά τους γιὰ τὴν ἀγάπη δέν θά εἶχε καμιά ἀπήχηση καί οἱ συνέπειες θά ἦταν τραγικὲς γιὰ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος περιγράφει πολὺ χαρακτηριστικά αὐτὴ τὴν ἐνότητα. Το-νίζει ὅτι ἀφοῦ εἴμαστε μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ δέν δικαιολογεῖται νά ἀδιαφοροῦμε γιὰ τόν ἀδελφό μας πού πάσχει. Ὅταν πάσχει ἓνα μέλος τοῦ σώματος συμπάσχουν ὅλα τὰ μέλη. Ἡ ὅταν τιμᾶται ἓνα μέλος συγχαίρουν καί τὰ ὑπόλοιπα (Α΄ Κο 12,26). Ἀς σκεφτοῦμε: Ἄν τυχόν χτυπήσει ἔστω τό μικρὸ δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ μας τί κάνει τό σῶμα; Ἀδιαφορεῖ ἢ προσπαθεῖ μέ ὅλες του τίς δυνάμεις νά ἀντιμετωπίσει τό πρόβλημα; Δέν κινητοποιεῖται καί ὁ ἐγκέφαλος καί τὰ μάτια καί τὰ χέρια καί ὅλα τὰ ὄργανά μας; Ἐχει σημασία τό ὅτι πρόκειται γιὰ τό πῶς μικρὸ μέλος; Ἐτσι πρέπει νά συμβαίνει καί στό μυστικὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἐκκλησία. Ὁ κάθε πιστός πρέπει νά ἀγαπᾷ καί νά συνδέεται μέ τόν ἀδελφό του ὅπως τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἐχουμε ἄραγε συνειδητοποιήσει αὐτό τό χρέος; Ὑπάρχει ἐνότητα στά Πατριαρχεῖα, στίς ἀρχιεπισκοπές, στίς μητροπόλεις, στίς ἐνορίες, στίς μοναχικὲς καί ἱεραποστολικὲς ἀδελφότητες; Ἡ ὑπάρχουν ἔριδες καί φατριασμοί καί σχίσματα καί ἐγωπάθεια; Νά θυμόμαστε πάντοτε ὅτι τό σῶμα μπορεῖ νά ἀπειληθεῖ καί ἀπὸ ἓνα μόνο κύτταρο. Ὅταν ἓνα κύτταρο δέν λειτουργεῖ σωστά ἀλλὰ ἄτυπα, τότε προκαλεῖται καρκίνος μέ συνέπεια τόν θάνατο. Καί ἐπίσης νά μνημονεύουμε πάντοτε τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὅτι «ἂν δαγκάνετε καί τρῶτε ὁ ἓνας τόν ἄλλο, προσέξτε μήπως ἀλληλοεξοντωθεῖτε» (Γα 5,15).

Ἡ ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καί ἡ προστασία της δέν εἶναι παρωνυχίδα. Εἶναι ἀνάγκη ζωτικῆς σημασίας.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Οὐκοῦν;

Εἶχε ἓνα σχετικό παρελθόν. Ἕνας πολύ μακρινός του πρόγονος, ἔλεγε, ἦταν κάποτε βασιλιάς, χίλια χρόνια πρὶν. Ἀβέβαια πράγματα. Χίλια χρόνια πρὶν ὅλοι μας ἴσως μπορούμε νὰ ὑποθέσουμε μιά βασιλική ρίζα κι ἓνα σπουδαῖο παρακλάδι στή γενιά μας.

Ἐκτός ἀπ' αὐτό τό ἰσχνό παρελθόν, διέθετε καί ἓνα ἀμφιλεγόμενο παρόν, σύντομο -κράτησε μόλις τρία χρόνια- καί ἰδιαίτερα βεβαρημένο ἀπό καχυποψία, ἀντιλογία καί ἀμφισβήτηση. Ἦταν ἄλλωστε τόσο πολλοί κατά καιρούς οἱ ἐπίδοξοι βασιλιάδες κι αὐτός μοιάζει ἓνας ἀπ' αὐτούς. Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Λές ὅτι εἶσαι καί σύ βασιλιάς; Ὅριστε ἡ πορφύρα, τό στέμμα, τό σκῆπτρο σου.

Νάτος, λοιπόν, μπροστά μας ἓνας ἀκόμα. Γιός μαραγκοῦ, τό ἴδιο κι αὐτός· τόπος του ἡ Γαλιλαία, περιφρονητικά «τῶν ἐθνῶν», κι ἡ πατρίδα του στρατοκρατούμενη. Δοῦλος τῆς κοσμοκράτειρας Ρώμης κατάφερε καί μάζεψε γύρω του κάτι ψαράδες· μέσ στή μαύρη ἀπελπισία τώρα κι αὐτοί, ὅταν τόν εἶδαν καί νὰ πεθαίνει.

Μέ ἓνα τέτοιο παρελθόν καί ἓνα τέτοιο παρόν δύσκολα θά βρισκόταν κανεὶς πού θά συζητοῦσε γιά ἓνα, κάποιο, ὁποιοδήποτε μέλλον.

... Ἀναρίθμητη ἡ στρατιά πού ἔρχεται· σαρώνει τά πάντα στό πέρασμά της, ὅλα τά ἱστορικά δεδομένα, σείονται μπροστά της οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς. «Βασίλειον ἱεράτευμα»

προπατόρων, πατέρων, πατρι-
αρχῶν, προφητῶν· ἀποστό-
λων, κηρύκων, εὐαγγελιστῶν·
μαρτύρων, ὁμολογητῶν, ἐγ-
κρατευτῶν καί ὅλων τῶν δικαί-
ων τῆς γῆς. Ὅλοι σέ ἓνα σῶ-
μα, δοῦλοι Του.

Ὅλοι αὐτοί πού εἶχαν μά-
τια νὰ δοῦν πίσω ἀπ' τό περιπαικτικό κα-
λάμι τῆ «σιδηρᾷ ράβδῳ» πού σύντριψε τά
ἔθνη σάν πῆλινα «σκεύη κεραμέως». Αὐτοί
οἱ ἐρχόμενοι ἀπ' τῇ μεγάλῃ θλίψῃ πού δέν
ξεγέλαστηκαν μπροστά σέ ὅλα τά μεγαλεῖα
τῆς γῆς, δέν ἀντάλλαξαν τόν Βασιλιά τους
καί τό σκληρό στέμμα Του καί παρελάν-
ουν ἀνά τούς αἰῶνες μέ στεφάνια χρυσά
στεφανωμένοι. Αὐτοί πίστεψαν στά λόγια
του «ἰδοὺ ἐγὼ διατίθεται ὑμῖν βασιλείαν
καθὼς ὁ πατήρ μου διέθετο ἐμοί», κι ἄς μὴν
ἔβλεπαν καμιά τέτοια βασιλεία παρά μόνον
πτωχεῖα καί μιά ξένη στρατιωτική χλαμύδα
ριγμένη ἐπάνω του ἀντί γιά πορφύρα. Πί-
στεψαν παρά ταῦτα ὅτι θά πίνουν μαζί του
συμβασιλεῖς ἀπ' τό ἴδιο ποτήρι στή Βασι-
λεία του.

Αὐτοί ὅλοι ἀναγνώριζαν μπροστά τους
πίσω ἀπ' αὐτόν τόν Δοῦλο τό ἄνθος Ἰε-
σαΐ, τόν κραταῖο κληρονόμο τοῦ Δαβίδ, τόν
Βασιλέα τῶν βασιλέων.

Αὐτή ἡ Βασιλεία εἶναι λαμπρή, ἐκτυ-
φλωτική ἀλλά χωρίς ἀτομική λάμψη γιά
κανέναν παρά μόνον γιά τόν Υἱό, ὁ ὁποῖος
ἐπίσης δέν τῇ θέλει, γιατί θέλει τῇ δόξᾳ τοῦ
Πατρός του. Σ' αὐτὴν τῇ Βασιλείᾳ ἡ προσ-
ωπική δόξα τοῦ ἐνός, τοῦ καθενός ἀντανα-
κλᾶται στό ὅλον καί ἡ δόξα τοῦ ὅλου δια-
θλᾶται στὸν ἓναν, στὸν καθένα ξεχωριστά.

Γιατί δέν εἶναι ἡ πικροτάτη δόξα τῶν
ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας,
τῆς ἐπικράτειας τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Οὐκοῦν; Λοιπόν, εἶναι τελικά βασιλιάς;

Ζ.Γ.

Ἡ κορυφή

Φλογερός θαυμαστής καί ἐγκωμιαστής τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔχει στίς ὁμιλίες του συχνές ἀναφορές στήν προσωπικότητα τοῦ μεγάλου ἀποστόλου. Ἀφιερώνει μάλιστα ἑπτὰ ὁμιλίες εἰδικά «Εἰς τὸν ἅγιον ἀπόστολον Παῦλον». Παραθέτουμε ἐδῶ ὀρισμένα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν τρίτη ὁμιλία, ὅπου ὁ χρυσορρήμονας πατέρας ἐγκωμιάζει τὸν κορυφαῖο ἀπόστολο ὡς ὑπόδειγμα τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἐγγυᾶται τὴν ἁρμονία τῶν διαπροσωπικῶν μας σχέσεων:

«Ὅλες οἱ ἄλλες ἀρετές εἶναι κατώτερες ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ ὅλες περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως π.χ. ὁ ἀγὼνας ἐναντίον τῆς κακῆς ἐπιθυμίας, ὁ πόλεμος κατὰ τῆς λαίμαργίας, ἡ ἀντίστασις πρὸς τὴ φιλαργυρία, ἡ πάλῃ μέ τὸν θυμό. Ἡ ἀγάπη ὅμως εἶναι κοινὸ γνῶρισμα τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ... Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε "νά προσεύχεσθε γιὰ ἐκεῖνους πού σᾶς ἐνοχλοῦν, γιὰ νά γίνετε ὅμοιοι μέ τὸν Πατέρα σας τὸν ἐπουράνιο".

Γνωρίζοντας, λοιπόν, καὶ ὁ Παῦλος ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ κορυφή τῶν ἀγαθῶν, τό ἐφήρμοσε μέ πολλή ἀκρίβεια. Κανείς δέν ἀγάπησε τοὺς ἐχθρούς ὅπως ἐκεῖνος, κανείς δέν εὐεργέτησε αὐτούς πού τὸν ἐπιβουλεύονταν, κανείς δέν ἔπαθε τόσα χάριν ἐκείνων πού τὸν εἶχαν λυπήσει. Διότι ὁ Παῦλος δέν κοιτοῦσε ἐκεῖνα πού ἔπασχε ἀλλὰ σκεπτόταν ὅτι καὶ αὐτοί (πού τὸν ἐχθρεύονταν) ἦταν ἄνθρωποι καὶ ὅσο περισσότερο ἐκεῖνοι ἐξαγριώνονταν, τόσο περισσότερο αὐτὸς τοὺς συγχωροῦσε τὴ μανία, ὅπως θά ἔκανε ἕνας πατέρας γιὰ τὸ μανιακὸ παιδί του...

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἀρχή καὶ τέλος καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἃς ἀκολουθήσουμε καὶ σ' αὐτὴν τὸν Παῦλο, διότι ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτὸς ἔγινε τόσο σπουδαῖος. Μὴ μοῦ ἀναφέρεις τοὺς νεκρούς πού ὁ Παῦλος ἀνέστησε οὔτε τοὺς λεπρούς πού καθάρισε. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δέν θά σοῦ ζητήσει ὁ Θεός. Ἀπόκτησε τὴν ἀγάπην τοῦ Παύλου καὶ θά ἔχεις τέλειο στεφάνι. Ποιὸς τὰ λέει αὐτά; Ὁ ἴδιος ὁ τροφὸς τῆς ἀγάπης, αὐτὸς πού τὴν προτίμησε καὶ ἀπὸ σημεῖα καὶ ἀπὸ θαύματα καὶ μύρια ἄλλα. Ἐπειδὴ τὴν εἶχε ἐπιτύχει σέ μέγιστο βαθμό, γι' αὐτὸ καὶ γνῶριζε ἐπακριβῶς τὴ δύναμή της. Γι' αὐτὸ καὶ ἔλεγε: "Ἐπιδώκετε μέ ζῆλο τὰ χαρίσματα τὰ ἀνώτερα. Καί σᾶς δείχνω δρόμο ἐξοχο καὶ ὑπέροχο γιὰ τὴν ἀπόκτησή τους" (βλ. Α' Κο 12,31), ἐννοώντας τὴν ἀγάπην, τὸν πιό ὠραῖο καὶ πιό εὐκόλο δρόμο».

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ὁ προφήτης Ἡλίας

Τά Γ' καί Δ' Βασιλειῶν, πού ἀποτελοῦσαν ἀρχικά ἓνα βιβλίο μέ τίτλο «Βασιλειαί», γράφτηκαν γύρω στό 550 π.Χ. ἀπό τόν προφήτη Ἱερεμία ἤ ἀπό τόν μαθητή καί γραμματέα του Βαρούχ. Καλύπτουν τήν περίοδο ἀπό τήν ἐγκαθίδρυση τῆς λαμπρῆς βασιλείας τοῦ Σολομώντα, γιού καί διαδόχου τοῦ Δαβίδ, μέχρι τήν Βαβυλώνια Αἰχμαλωσία.

Στό ἀποκορύφωμα τῆς δόξας του ὁ σοφός Σολομώντας, μετά ἀπό γάμους πού ἔκανε μέ θυγατέρες βασιλέων ἄλλων ἔθνων, ἐκτράπηκε δυστυχῶς στήν εἰδωλολατρία παρασύροντας μαζί του καί τόν λαό. Ὑστερα ἀπό τόν θάνατό του, τό ἔθνος ξεκομμένο ἀπό τόν Θεό διχάστηκε σέ δύο βασιλειαί: τό βόρειο, τοῦ Ἰσραήλ, καί τό νότιο, τοῦ Ἰούδα. Στό βόρειο βασίλειο ἔδρασε ὁ προφήτης Ἡλίας, γιά τόν ὁποῖο διαβάζουμε στό τελευταῖο τμήμα τοῦ Γ' Βασιλειῶν (κεφ. 17-19).

Στόν βασιλιά Ἀχαάβ, τόν ἀσεβέστερο ἀπό ὅλους τούς βασιλεῖς τοῦ Ἰσραήλ, ἀποστέλλεται ἀπό τόν Θεό ὁ Ἡλίας. Τοῦ ζητᾶ νά συγκεντρώσει τούς «ιερεῖς τῆς αἰσχύνης» καί τόν λαό στό Καρμήλιο ὄρος. Ἐκεῖ ὁ προφήτης, ἀφοῦ πρῶτα ἀσκεῖ δρι-

μύτατο ἔλεγχου στόν λαό, κάνει μία πρόταση: Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νά ἐτοιμάσουν θυσία γιά τόν θεό τους, χωρίς ὅμως νά ἀνάψουν φωτιά. Τό ἴδιο νά κάνει καί ὁ Ἡλίας στό θυσιαστήριο τοῦ Γιαχβέ. Ὅποιος Θεός εἶναι ἀληθινός, αὐτός θά ρίξει φωτιά γιά νά κατακάψει τά σφάλματα.

Ὅλη τήν ἡμέρα οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ περιστοίχιζαν τό θυσιαστήριό τους ζητώντας τήν ἐπέμβαση τοῦ θεοῦ τους. Κραύγαζαν, προκαλοῦσαν πληγές στόν ἑαυτό τους· μάταια ὅμως! Καμία ἀπάντηση. Ἦρθε καί ἡ σειρά τοῦ Ἡλία. Μετά ἀπό τήν δική του προσευχή, κατέβηκε στό θυσιαστήριό του φωτιά ἀπό τόν οὐρανό!

Ὁ θρίαμβος τοῦ προφήτη Ἡλία τάραξε τήν εἰδωλολατρίσσα σύζυγο τοῦ Ἀχαάβ Ἰεζάβελ. Τοῦ στέλνει ἀμέσως μήνυμα μέ ἕναν ἀγγελιοφόρο ὅτι τήν ἐπομένη κίόλας μέρα θά τόν ἐξοντώσει. Τότε ὁ ζηλωτής προφήτης φοβήθηκε. Οἱ ἀπειλές τῆς Ἰεζάβελ καί ἡ ἀποστασία τοῦ λαοῦ τόν λύγισαν. Ἀπογοητευμένος φεύγει γιά τήν ἔρημο, χωρίς νά ἔχει πιά διάθεση νά ἐπιστρέψει στό προφητικό του ἔργο. Ὁ Κύριος τόν ἐγκατέλειψε γιά λίγο, γιά νά μήν πέσει στήν ὑπερηφάνεια.

Δέν τόν ἄφησε, ὥστόσο, ἀβοήθητο. Τόν κατευθύνει στό ὄρος Χωρήβ -τό γνωστό μας ὄρος Σινά- ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἐμφανίσθηκε στόν Μωυσῆ γιά νά παραδώσει τόν Νόμο του. Ὁ μέγας ἡγέτης πού μέ

μακροθυμία καί πραότητα σήκωσε τόν γογγυσμό καί τήν ἀποδοκιμασία τοῦ λαοῦ του θά ἦταν ἔλεγχος καί ἔμπνευση γιά τόν ἀποθαρρυσμένο Ἡλία.

Γ' ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ 19,9-12

Κείμενο

9. Καί εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον καί κατέλυσεν ἐκεῖ· καί ἰδὸν ρῆμα Κυρίου πρὸς αὐτὸν καί εἶπε· τί σὺ ἐνταῦθα, Ἡλιού;

10. Καί εἶπεν Ἡλιού· ζηλῶν ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπόν σε οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ· τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καί τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν ἐν ρομφαίᾳ, καί ὑπολέλειμμαι ἐγὼ μονώτατος, καί ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν.

11. Καί εἶπεν· ἐξελεύσῃ αὖριον καί στήσῃ ἐνώπιον Κυρίου ἐν τῷ ὄρει· ἰδὸν παρελεύσεται Κύριος, καί ἰδὸν πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλῦον ὄρη καί συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κυρίου· καί μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος·

12. καί μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καί μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὖρας λεπτῆς, κακεῖ Κύριος.

Μετάφραση

9. Ἐκεῖ μπῆκε μέσα σέ μία σπηλιά, ὅπου ἔμεινε. Καί νά, φωνὴ Κυρίου ἀπευθύνθηκε σ' αὐτόν καί τοῦ εἶπε: «Γιατί εἶσαι ἐδῶ, Ἡλία;».

10. Ἀποκρίθηκε ὁ Ἡλίας: «Φλέγομαι ἀπὸ ζῆλο γιά σένα τόν Κύριο τόν παντοκράτορα! Σ' ἐγκατέλειψαν οἱ Ἰσραηλίτες, τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, τοὺς προφῆτες σου κατέσφαξαν, κι ἐγὼ ἔχω ἀπομείνει ἐντελῶς μόνος· καί ζητοῦν νά μοῦ πάρουν τήν ζωή».

11. Καί ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «Αὖριο νά βγεῖς (ἀπὸ τήν σπηλιά) καί νά σταθεῖς στό βουνό μπροστά στόν Κύριο. Νά, θά περάσει ὁ Κύριος! Καί νά, ἄνεμος πολὺ δυνατός, πού διαλύει βουνά καί συντρίβει βράχους, θά προπορεύεται τοῦ Κυρίου· δέν θά εἶναι στόν ἄνεμο ὁ Κύριος. Μετὰ ἀπὸ τόν ἄνεμο σεισμός· δέν θά εἶναι στόν σεισμό ὁ Κύριος.

12. Μετὰ ἀπὸ τόν σεισμό φωτιά· δέν θά εἶναι στήν φωτιά ὁ Κύριος. Καί μετὰ ἀπὸ τήν φωτιά πνοὴ λεπτῆς αὖρας, καί ἐκεῖ θά εἶναι ὁ Κύριος».

Κατὰ τόν ἅγιο Χρυσόστομο, τά λόγια τοῦ Ἡλία προδίδουν ἐγωισμό. Νόμιζε ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος εὐσεβής. Ὁ Θεός τόν ρωτᾷ γιατί βρίσκεται ἐκεῖ καί αὐτός παρουσιάζει μέ λόγους καυστικούς τήν ἀπελπισία του γιά τήν διαφθορά τοῦ ἰσραηλικοῦ λαοῦ. Ἔχει θεῖο ζῆλο, ἀλλά τοῦ

λείπει ἡ σπλαγχνική ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς του. Δέν εἶναι συνήγορος τοῦ λαοῦ, ὅπως ὁ Μωυσῆς, ἀλλά γίνεται σκληρός κατηγορός τους. Γι' αὐτό ὁ Κύριος ἀπέσυρε γιά λίγο τήν χάρη του, γιά νά δειλιάσει καί νά ταπεινωθεῖ.

Αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς ἀδυναμίας καί τῆς πί-

κρας διαλέγει ὁ Κύριος νά τόν ἐπισκεφθεῖ, γιά νά τόν παιδαγωγήσῃ καί νά τόν στηρίξῃ. Τοῦ κλείνει συνάντηση ἔξω ἀπό τήν σπηλιά. Ὅταν παρέδιδε τόν Νόμο του, ἔκανε αἰσθητή τήν παρουσία του μέ βροντές, κεραυνούς καί ἀστραπές, γιά νά δείξῃ τήν παντοδυναμία του. Τώρα ἐμφανίζεται στόν ζηλωτή Ἡλία μέσα στόν ἀπαλό ἦχο τῆς λεπτῆς αὔρας, γιά νά τοῦ δείξῃ τήν τρυφερή ἀγάπη του. Εἶναι σάν νά τοῦ λέει: «Μετρίασε καί σύ τόν ἀνοικτίρμονα ζῆλο σου!».

Ἐχομε συνδέσει τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ μέ συγκλονιστικά γεγονότα. Ὁ Κύριος ὅμως δέν κάνει μόνο μεγαλοπρεπεῖς ἐμφανίσεις. Τό συγκλονιστικότερο γεγονός τοῦ κόσμου, ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, πού σήμανε τήν σωτηρία μας, ἔγινε μέ τόν πιό ἀθόρυβο καί ταπεινό τρόπο, μέσα σέ μιά φάτνη ἑνός χωριοῦ. Ὅπως πνέει ἀπαλά ἡ αὔρα, ἔτσι ἦλθε ὁ Κύριος ἀνάμεσά μας. Μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἡ ἐμφάνισή του στόν προφήτη Ἡλία ἦταν ἓνας τύπος, μιά προφητεία τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Θεοῦ.

Στ. Ν. Σάκκος

**Ὁ ἀναστημένος Χριστός
ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου**

Ἀφορμή γιά τήν ἐντονότερη ἐπίκριση κατά τοῦ Χριστοῦ λαμβάνουν ἄρκετοί ἀπό τήν περί εἰρήνης διδασκαλία του. Ὁ Χριστός στή θαυμαστή ἐπί τοῦ ὄρους διδασκαλία του μακάρισε τοὺς εἰρηνοποιούς, ἐπειδή θά ὀνομαστοῦν γιοί τοῦ Θεοῦ! Λίγο πρίν ἀπό τό πάθος του ἀπευθυνόμενος στοὺς μαθητές του εἶπε: «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» (Ἰω 14,27). Σέ ἀντίθεση μάλιστα μέ τοὺς παντοίους φιλοσόφους, ἡγεμόνες, κοινωνικούς μεταρρυθμιστές καί πολιτικούς, στόχευε πρωτίστως στήν ἐσωτερική εἰρήνη τοῦ προσώπου. Διέστειλε κατά τρόπο σαφῆ τή δική του εἰρήνη ἀπό τήν εἰρήνη τοῦ κόσμου, ὅμως οἱ παντοῖοι ἐπικριτές του στάθηκαν ἀνήμεροι νά κατανοήσουν τή διαφορά. Καί ὅχι μόνο δέν κατανόησαν τήν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά παρανόησαν τόν λόγο του «Φωτιά ἦλθα νά βάλω στή γῆ καί τί ἄλλο θέλω, ἀφοῦ ἤδη ἄναψε;» (βλ. Λκ 12,49). Ἐμφορούμενοι ἀπό πλεῖστα ὅσα ἀνθρώπινα πάθη, τά ὁποῖα ὑποδαυλίζουν τίς συγκρούσεις καί ρήξεις διαχρονικά, ἀδυνατοῦν νά κατανοήσουν τί ἀκριβῶς εἶναι ἡ εἰρήνη πού μᾶς προσφέρει ὁ Χριστός μέσῳ τῆς σταυρικής του θυσίας καί τῆς ἀναστάσεώς του.

Οἱ πόλεμοι, πού αἱματοκύλισαν τήν ἀνθρωπότητα καί ἐξακολουθοῦν νά τήν αἱματοκυλίζουν, θεωροῦνται ὡς ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς παταγώδους ἀποτυχίας τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Μάλιστα μέ ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση προβάλλονται ἐκεῖνοι οἱ πόλεμοι οἱ ὁποῖοι διεξήχθησαν στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ χωρίς νά προτάσσεται ἡ λέξη «δῆθεν».

Ἔχει καταστῆ ἔμμονη ἰδέα στοὺς κύκλους τῆς «νέας τάξης πραγμάτων» ὅτι γιά τίς αἱματοχυσίες εὐθύνονται διαχρονικά οἱ θρησκείες καί τά ἔθνη. Γι' αὐτό καί στόν σύγχρονο δυτικό κόσμο σφοδρῆ εἶναι ἡ πολεμική κατ' αὐτῶν, προκειμένου ἡ ἀνθρω-

πότητα νά ἀπολαύσει κάποτε μακροχρόνια εἰρήνη.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς κοινωνία προσώπων, εἶναι ἀπαράδεκτο νά ταυτίζεται μέ τήν κοινωνία τῶν πολιτῶν, ἀκόμη καί ὅταν ἡ συντριπτική πλειοψηφία αὐτῶν εἶναι μέλη της. Εἶναι σοβαρό σφάλμα νά ἀποκαλοῦνται κάποιες κοινωνίες ἱστορικά ὡς χριστιανικές. Τό ἀνθρώπινο δίκαιο ποτέ καί σέ καμιά κοινωνία δέν ἔχει ἐναρμονιστεῖ μέ τό θεῖο δίκαιο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία, σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη παράδοση, εἶναι νοσοκομεῖο τῶν κοπιῶντων καί πεφορτισμένων αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Μέσῳ τῶν μυστηρίων αὐτῆς ἐπέρχεται ἡ εἰρήνευση τοῦ προσώπου, τό ὁποῖο συνθλίβεται ὑπό τήν ἐπήρεια τῶν παντοίων παθῶν. Καί ἡ προσβολή τῶν παθῶν δέν εἶναι συμβάν ἀνάλογο πρὸς τήν προσβολή τοῦ σώματος ἀπό κάποια ἀσθένεια, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζεται ἐφ' ἅπαξ φαρμακευτικά ἢ χειρουργικά. Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν παθῶν εἶναι διαρκής, ἐφ' ὅρου ζωῆς. Γι' αὐτό καί διαρκής εἶναι ἡ ἀνάγκη εἰρήνευσης.

Πολυπόθητο γιά τόν ἄνθρωπο ἀγαθό ἡ εἰρήνη. Ἀγνοώντας ὅμως, κατά κανόνα, τήν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, εὐχεται αὐτός ὑπέρ τῆς ἐξωτερικῆς εἰρήνης, τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου. Βέβαια ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου εὐχεται καί ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι ὅμως ἐντελῶς διαφορετικὴ ἡ ἐννοια «πνευματικὴ εἰρήνη» ἀπὸ τήν εἰρήνη πού ταυτίζεται μέ τή μὴ ὑπαρξὴ αἱματοχυσίας. Διαφορετικὴ εἶναι καί ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία ἀπὸ τήν κατά κόσμον ἐθνικὴ ἢ κοινωνικὴ ἐλευθερία. Οἱ ἄνθρωποι στρέφοντας τήν πλάτη τους στόν σωτῆρα Χριστό ἐναποθέτουν τίς ἐλπίδες τους γιά εἰρήνη σέ ἐγκόσμιους «σωτῆρες», ἀρκούμενοι σέ μορφές εἰρήνης στίς ὁποῖες εἶναι καταθλιπτικὴ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ δικαίου τοῦ ἰσχυροῦ! Φαίνεται νά μὴ συνειδητοποιοῦμε τή

φρίκη από την ανυπαρξία ειρήνης εντός μας. Νά μὴν ἀξιολογοῦμε ὅτι ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς ειρήνης πού δίνει ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κύρια αἰτία τῶν ποικίλων συγκρούσεων μεταξύ προσώπων, ὁμάδων, κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν. Ἡ εὐθύνη τῶν ρήξεων δὲν βαρύνει τίς διαφορετικότητες στὰ πιστεύω ἢ στὴν ἐθνικὴ ὑπόσταση, τίς ὁποῖες διαφορετικότητες ἐπιχειρεῖ νὰ ἀφανίσει ἡ «νέα τάξη» λυσομανώντας γιὰ τὴν ἐπικράτηση ἀνοχῆς ἔναντι ἄλλων διαφορετικοτήτων. Ἡ εὐθύνη βαρύνει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν μέ πάθος ἕναν θεωρούμενο ἀπὸ τοὺς ἴδιους νεκρὸ πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν! Κανένας ἄλλος νεκρὸς δὲν δέχθηκε εἰρωνεῖς, δὲν χλευάστηκε, δὲν γελοιοποιήθηκε, δὲν βλασφημήθηκε ἀνά τοὺς αἰῶνες. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ περίπτωση στὴν ἱστορία! Καὶ ἡ ἐξήγηση εἶναι ἀπλή: Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε!

Ἡ ἐπίθεση κατὰ τεμένους στὴ Νέα Ζηλανδία ἀπὸ φανατικὸ «χριστιανό» πρέπει νὰ βάλει, ἐπιτέλους, σέ σκέψεις τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἐπιτρεπτό νὰ γίνεται ἀποδεκτὸ ὅ,τι δηλώνει ὁ καθένας, ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ στάση βίου ἔρχεται σέ κραυγαλέα ἀντίθεση πρὸς τὸ πιστεύω, ἀπὸ τὸ ὁποῖο, ὑποτίθεται, ἐμφορεῖται; Ἡ ἐπίθεση κατὰ χριστιανικοῦ ναοῦ στὴ Σρί Λάνκα ὀφείλεται στὸν θρησκευτικὸ φανατισμὸ πού καλλιεργεῖ τὸ ἰσλάμ; Ἀλλὰ τότε γιατί ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια μουσουλμάνων δὲν ἐκδηλώνουν τὴν ἴδια συμπεριφορά; Ἀρνόμαστε, ἀκόμη καὶ ἐμεῖς οἱ χριστιανοί, τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἔμφυτη ἠθικὴ συνείδηση;

Κατευθυνόμενοι ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημέρωσης πρὸς ἐπίριψη εὐθύνης στὶς θρησκείες γιὰ τὴ μὴ ἐπικράτηση ειρήνης, ἀδυνατοῦμε νὰ κατανοήσουμε ὅτι τὸ κακὸ γιγαντώνεται ἀπὸ τὰ τρία κυρίαρχα ἀθή: φιλοδοξία, φιλαργυρία καὶ φιληδονία. Καὶ αὐτοὶ πού ἐνέχονται γιὰ τὴ μὴ ἐπικράτηση ειρήνης ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι διαχρονικὰ ὑποταγμένοι σ' αὐτά, ὅπως καὶ στὴν ἐποχὴ μας. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶναι πιστοὶ σέ κάποια θρησκεία, πολὺ περισσότερο δὲν ἔχουν ἀποδεχθεῖ τὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἄνθρωποι πού ζοῦν χωρὶς φόβο Θεοῦ. Καὶ ὅπως ἔγραψε ὁ Ντοστογιέφσκι, «χωρὶς Θεοῦ ὅλα ἐπιτρέπονται»!

Στὸ μέτρο πού ἐμμένουμε πεισματικά νὰ περιφρονοῦμε τὸν ἀναστάντα ἄρχοντα τῆς ειρήνης, θὰ βιώνουμε τὴν κόλαση τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν συγκρούσεων.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν ᾽Αδελφότητα

Λαζαρίδου Χρυσή
100€.

Εἰς μνήμην Στεργίου
Σάκκου: Δημητρίου
Χρήστος 100€ * Τσα-
γκούλης Γεώργιος
50€ * Τσάμογλου Ἀ-
λέξανδρος 100€ * Ἀ-
νώνυμος 50€.

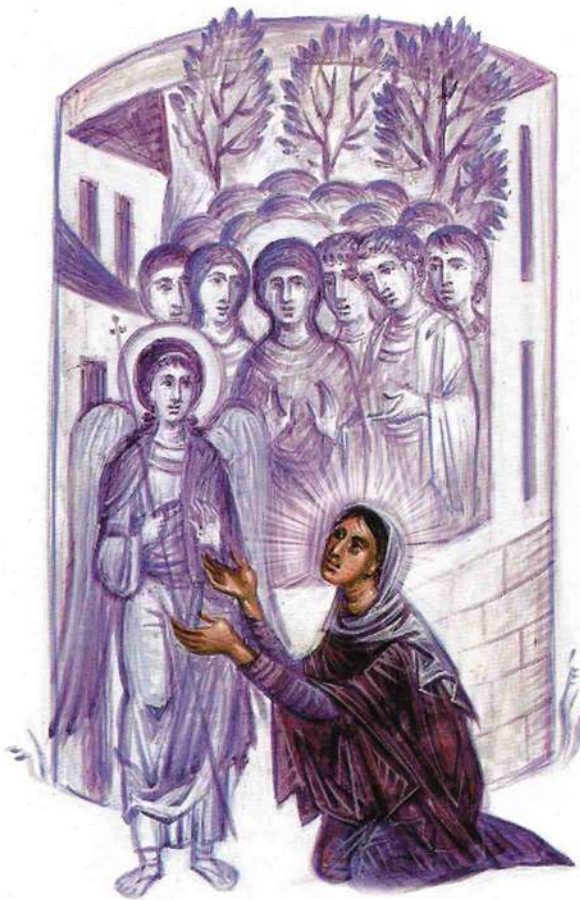
Γιὰ τὸ Περιοδικό

Γαβριηλίδου Νίκη
10€ * Σινάνη Εὐδοξί-
α 10€ * Φειδάκη Βι-
κτωρία 10€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση

Κ. Χ. 110€ * Ἀνώνυ-
μος 20€ * Ὁμάδα ἄν-
δρῶν «Ἅγιος Φιλή-
μων» 300€ * Σ.Α.
300€ * Τ.Χ. 800€ *
Ἀνώνυμος 100€.

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Ένα ἀστέρι ἀπό τήν ἀνατολή

Μέσα στήν ἱστορία τῶν αἰώνων ὁ καλός Ποιμένας ἀναζητᾷ ἀκούραστα τό χαμένο πρόβατο στούς θλιβερούς λαβύρινθους τῶν ἀνθρώπων ἐπιλογῶν.

Κι ὅπως φανέρωσε στούς Μάγους ἀπό τήν Ἀνατολή τόν ἀστέρα πού τούς ὁδήγησε στή γέννησή Του, ἔτσι καθοδήγησε μέ τρόπο θαυμαστό τήν καλοπροαίρετη ψυχή τῆς εἰδωλολάτρισσας Γολινδούχ πού ἔζησε τόν 6ο αἰώνα, ὅταν βασιλεύε στήν Περσία ὁ Χοσρόης καί στό Βυζάντιο ὁ

Μαυρίκιος (582-602 μ.Χ.).

Ένας ὀλοφώτεινος ἄγγελος τῆς ἔδειξε στόν ὕπνο τῆς τήν ἐξάισια ὁμορφιά τοῦ παραδείσου, ὅπου εὐφραίνονται οἱ δίκαιοι καί δέν μποροῦν νά εἰσέλθουν οἱ ἄπιστοι.

Ἡ μέχρι τότε πυρολάτρισσα Γολινδούχ ἀναζητοῦσε τώρα μέ πόθο τό φῶς τό ἀληθινό. Ἐπιθυμοῦσε νά ἀπολαύσει τόν τόπο ἐκεῖνο τόν μακάριο καί νά γευθεῖ μέ ὅλο τόν χορό τῶν δικαίων τήν ἄληκτη χαρά τοῦ Παραδείσου.

Μέσα στήν εὐαίσθητη ψυχή τῆς εἶχε πέσει ὁ σπόρος τῆς ἀλήθειας ἀπό κάποιον χριστιανό πού σέ μία ἀνύποπτη στιγμή τῆς εἶχε πεῖ ὅτι ἡ μόνη ἀληθινή καί σωτήρια θρησκεία εἶναι ἡ ὀρθόδοξη χριστιανική. Αὐτόν τόν ἄγνωστο ἱεραπόστολο ἔστειλε ὁ οὐράνιος κυνηγός τῶν ψυχῶν νά κατηχήσει τή Γολινδούχ στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί νά τή χειραγωγήσει στό Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος ὅπου ἔλαβε τό ἅγιο ὄνομα τῆς Παναγίας. Ἡ κολυμβήθρα, ἡ πνευματική μήτρα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀναγεννᾷ τούς ἀνθρώπους κάθε φυλῆς καί χρώματος, χάρισε νέα ζωή καί στή Γολινδούχ. Καινούργιο ὄνομα, καινούργια καρδιά καί νέα πορεία γιά τή νεοφώτιστη Μαρία. Ἀποστρέφεται καί ἐγκαταλείπει τή λατρεία τοῦ ἡλίου καί τῆς φωτιᾶς. Κλείνει στήν καρδιά τῆς τόν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, Ἐκεῖνον πού «περιβάλλεται τό φῶς ὡς ἱμάτιον καί ποιεῖ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα» (βλ. Ψα 103,2. 4). Ὁ ζωντανός Θεός, «πῦρ καταναλίσκον», καταυγάζει τήν ὑπαρξή τῆς καί τήν καθιστᾷ ὀλόφωτο λυχνάρι πού ἀκτινοβολεῖ τό δικό Του ἅγιο φῶς.

Αὐτό τό φῶς δέν τό ἀντέχει ὁ φανατικός ἀστρολάτρης καί ἀρχιμάγος σύζυγός τῆς. Μόλις ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυναίκα του τιμᾷ μυστικά τή χριστιανική πίστη, ἀντιδρᾷ βίαια. Στρέφει ἐναντίον τῆς ἀγαπημέ-

νης τους μητέρας καί τά δύο τους παιδιά καί τήν καταγγέλλει στόν ἴδιο τόν βασιλιά.

Ἀρχίζει ἔτσι ἡ μαρτυρική πορεία τῆς νεοφώτιστης πιστῆς. Ἡ βίωση τοῦ σταυροῦ ἀλλά καί ἡ γεύση τῆς ἀνάστασης τήν ἀναδεικνύουν ἀληθινή χριστιανή. Μετά ἀπό δεινά βασανιστήρια, ρίχνουν τή γενναία ὁμολογήτρια στό «φρούριο τῆς λήθης», μία φρικτή φυλακή στήν ὁποία ὅσοι ἔμπαιναν τούς ξεχνοῦσε ὁ ἔξω κόσμος.

Ἡ Ἀγία θά μένει φυλακισμένη γιά 18 ὀλόκληρα χρόνια, μέ ὑπομονή καί καρτερία θαυμαστή. Ἐκεῖ στό φρούριο τῆς λήθης δέν ξεχνᾷ τό ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της Κυρίου, τό ὁποῖο συνεχῶς ἐπικαλεῖται. Μέσα στόν φοβερό τόπο τῶν βασανιστηρίων ἡ ἀγία Γολινδούχ μένει ἀναμμένο λυχνάρι τοῦ Χριστοῦ, σκορπᾷ τό ἱλαρό φῶς τῆς ἀγάπης του καί διδάσκει μέ λόγο καί πράξη τή δική του πίστη. Ὅλοι οἱ βαρυνοῖντες μακριά ἀπό τόν κόσμο καί τίς φευγαλέες ἡδονές καί ἀπολαύσεις ἔχουν ὀρθάνοιχτες τίς ψυχές τους γιά νά δεχτοῦν τό βάλασμα καί τήν παρηγοριά, τήν ἀνάπαυση καί τή γαλήνη πού προσφέρει στίς ταραγμένες ψυχές ὁ λόγος καί ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Πολλοί φυλακισμένοι ἐλκύονται ἀπό τό φῶς τῆς ἀλήθειας καί γίνονται χριστιανοί. Μά πάντα τό σκοτάδι ἀντιδρᾷ στό φῶς! Ἀντιστρατεύεται καί πολεμᾷ τή λαμπρή στρατεία τῶν παιδιῶν τοῦ φωτός. Ἡ Γολινδούχ καταγγέλλεται ὅτι προσηλυτίζει στόν χριστιανισμό καί γιά νά θανατωθεῖ ρίχνεται σέ ἕνα βαθύ ξεροπήγαδο μέ ἕνα ἄγριο θεριό ἑτοιμο νά κατασπαράξει τά θύματά του. Ἀλλά ὅπως ὁ Δανιήλ ἡμέρωσε τούς λέοντες στόν λάκκο, ἔτσι καί ἡ Γολινδούχ ἐξημερώνει τό σαρκοβόρο θηρίο καί μένει θαυμαστά ἄτρωτη ἀπ' αὐτό. Κι ἀπό τοῦτο τό θαῦμα καί μέ κάθε τρόπο στόχο της ἔχει νά προσελκύ-

σει κι ἄλλες ψυχές στή χριστιανική πίστη.

Ὁ διωγμός συνεχίζεται βίαιος καί ἡ Ἀγία ἐγκαταλείπει τήν πατρίδα της καί ζητᾷ καταφύγιο στή Βυζαντινὴ ἐπικράτεια γιά νά μπορεῖ νά ζεῖ χριστιανικά ὅπως τό ἐπιθυμεῖ. Μαρτυρεῖται ὅτι μόλις ἦρθε στούς χριστιανικούς τόπους, τήν προσέγγισαν Μονοφυσίτες, ἀλλά τούς ἀπέφυγε χάρι σέ θεία πληροφόρηση καί ἀπέκρουσε τίς κακόδοξες διδασκαλίες τους. Ἀργότερα κάνοντας ὑπακοή στόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, παίρνει τόν δρόμο γιά τή Βασιλεύουσα γιά νά προσευχηθεῖ ὑπέρ τοῦ αὐτοκράτορα Μαυρικίου. Καθ' ὁδόν ὅμως μεταξύ τοῦ Νιτζιβίου καί τῆς Δαρᾶς, σέ μία στάση στόν εὐκτήριο οἶκο τοῦ Ἀγίου Σεργίου, παραδίδει τό πνεῦμα της στόν Κύριο, τήν ὥρα πού προσευχόταν.

Στίς 13 Ἰουλίου φωτίζει τά βήματα ὁλων τῶν πιστῶν αὐτό τό λαμπρό ἀστέρι ἀπό τήν Ἀνατολή. Ἡ περσίδα ἀγία Γολινδούχ, ἡ μετονομασθεῖσα Μαρία, διατρανώνει ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν γνωρίζει σύνορα καί ὅτι τό ἅγιο Πνεῦμα πνέει σέ κάθε καλοπροαίρετη ψυχή. Καί μᾶς βεβαιώνει πῶς ἡ φλόγα τῆς ἱεραποστολῆς καίει σέ κάθε ἄνθρωπο πού ἀναγεννᾶται ἐν Χριστῷ. Γι' αὐτό καί ἡ πολυάθλη Ἀγία πρεσβεύει γιά ὅσους φυλάγουν τούτη τή φλόγα στήν καρδιά τους καί ποθοῦν νά τή μεταλαμπαδεύσουν καί σέ ἄλλες ψυχές. Σκεπάζει θαυμαστά ὅσους ἐργάζονται στόν ἀμπελώννα τοῦ Κυρίου καί ἐκζητοῦν ταπεινά τή μεσιτεία της. «Τοὺς τιμῶντας μνήμην σου ἱεράν, Γολινδούχ, εὐλόγει, ἱκετεύουσα τὸν Χριστόν, ὅπως τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ ἡμῖν πλουσίως ἐμβάλῃ ταῖς καρδίαις, κλῆρον ἰσόβιον».

Ἰχνηλάτης

Νέφος μαρτύρων

Ένα κομμάτι θωρῶ τοῦ οὐρανοῦ,
καθάριο σύννεφο μ' ἀσήμι καί χρυσό.
Εἶναι τό νέφος τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ,
πού θριαμβεῦσαν στὸν ἀγῶνα τὸν καλό.

Μέ τά θεριά μέσ στήν ἀρένα δῶσαν μάχη,
παρθένες ἄσπιλες, γέροντες καί παιδιά,
ἀρχόντισσες, βασίλισσες, μά καί ξωμάχοι
καί νέα παλληκάρια ὅλο δροσιά.

Ὅλος ὁ κόσμος ἀπλωμένος ἦταν μπρός τους,
μ' αὐτοὶ πεδύμησαν νά γίνουμε βορά.
Μία σταγόνα θεῖο Αἶμα ὅλο τό βίός τους
καί μία λαχτάρα, τ' οὐρανοῦ ἡ ὁμορφιά.

Εἴστε, ἀδέλφια μας, στό διάβα τῶν αἰώνων
μιά παρουσία ἀδιάκοπη Χριστοῦ
οἱ ἐμπνευστές ὅλων τῶν ὁμορφων ἀγώνων,
ὁ ἐπινίκιος ὁ ὕμνος τοῦ Σταυροῦ.

Δ. Δαμανίδου

Ποιός είναι ὁ Ἰησοῦς καί τό ἔργο του;

Στήν εὐαγγελική περικοπή (Μθ 9,1-8) πού ἀκούσαμε σήμερα ὁ Κύριός μας παρουσιάζει ποιός εἶναι καί ποιό εἶναι τό ἔργο του, ἡ ἀποστολή του στόν κόσμο.

Στό πρῶτο ἐρώτημα ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἄνθρωπος, ὅπως ἐμεῖς, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά ἀναμάρτητος, ὅπως τό κηρύττει ἡ ἁγία Γραφή. Δέν εἶναι ὅμως μόνο ἄνθρωπος, εἶναι καί Θεός, Θεάνθρωπος. Εἶναι, ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία μας σέ ἕνα τροπάριο, «ἄνθρωπος τὸ φαινόμενον, Θεὸς τὸ κρυπτόμενον».

Ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἄνθρωπος τό βλέπουν, τό γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι. Ὅτι εἶναι Θεός πῶς φαίνεται, πῶς ἀποδεικνύεται; Στή σημερινή περικοπή βρίσκουμε ἀποδείξεις, διαπιστευτήρια.

Πρῶτα-πρῶτα ἀπόδειξη τῆς θεότητας τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὅτι εἶναι καρδιογνώστης. Τὴν ὥρα πού κάνει τή θεραπεία, οἱ γραμματεῖς μέσα στήν καρδιά τους σκέπτονται κάτι. Καί αὐτό τό γνωρίζει ὁ Κύριος καί τό ἀποκαλύπτει: «Ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;». Καρδιογνώστης εἶναι μόνον ὁ Θεός, αὐτός «ἐτάζει νεφροὺς καί καρδίας» ὅπως τό λέγει ὁ προφήτης Ἡσαΐας καί τό ἐπαναλαμβάνει καί ἡ Ἀποκάλυψη. Καί μόνο μέ τό στοιχεῖο αὐτό θά μπορούσαν νά καταλάβουν ποιός εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι ἀνάμεσά τους, ὅτι εἶναι ὄντως ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, θεάνθρωπος.

Ἄλλη ἀπόδειξη εἶναι ἡ θεραπεία. Φέρ-

νουν στόν Ἰησοῦ ἕναν ἄνθρωπο παράλυτο. Καί ὅπως λέγει ὁ Μᾶρκος «ἀπεστέγασαν τὴν στέγην» (2,4) καί τόν κατέβασαν μέ σχοινιά, ὅπως κατεβάζουμε τό φέρετρο στό μνημα, μπροστά στόν Ἰησοῦ στό δωμάτιο πού κήρυττε. Καί ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστη αὐτῶν, τοῦ παραλυτικοῦ καί τῶν ἀνθρώπων πού τόν ἔφεραν, εἶπε στόν παραλυτικό: «θάρσει, τέκνον· ἀφένται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Κύριε, δέν ἦλθε ὁ ἄνθρωπος νά ἐξομολογηθεῖ καί νά ζητήσει ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, ἦλθε γιὰ νά ζητήσει τή θεραπεία του. Ὁ Κύριος ὅμως ὡς ἰατρός ψυχῶν καί σωμάτων, πού τό βλέμμα του εἶναι ἀνώτερο ἀπό τίς ἀκτίνες ρέντγκεν, μπαίνει μέσα στήν ὑπαρξη τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἐξετάζει καί διακρίνει τὴν αἰτία τῆς παραλυσίας πού εἶναι ἡ ἁμαρτία. Γι' αὐτό λέγει «τέκνον· ἀφένται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου», κόβει τὴ ρίζα τοῦ κακοῦ.

Οἱ φαρισαῖοι ὅμως καί οἱ γραμματεῖς ταρασσονται. Μόνον ὁ Θεός ἔχει δικαίωμα νά συγχωρήσει ἁμαρτίες, ἔτσι γράφει ἡ ἁγία Γραφή. Συνεπῶς ἕνα ἀπὸ τὰ δύο συμβαίνει: ἢ ὁ Χριστός εἶναι Θεός καί ἔχει δικαίωμα νά συγχωρήσει ἁμαρτίες ἢ, ἂν δέν εἶναι Θεός καί συγχωρεῖ ἁμαρτίες, εἶναι βλάσφημος. Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ στόν λογισμό τῶν φαρισαίων: «τί γάρ ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφένται σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει;». Καί τὰ δύο εἶναι ἀδύνατα ἀνθρωπίνως, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς λέγει στόν παραλυτικό·

«ἐγερθεὶς ἄρόν σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου». Καὶ ἀμέσως ὁ παραλυτικός ἔγινε καλά.

Οἱ ἄνθρωποι πού βλέπουν ὅτι μέ ἓνα του λόγου ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν παραλυτικό, βεβαιώνονται ὅτι καὶ οἱ ἁμαρτίες του συγχωρήθηκαν. Ἄρα ἔχει δικαίωμα ὁ Ἰησοῦς νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες καὶ ἐπομένως δέν εἶναι βλάσφημος, εἶναι Θεός. Ἡ συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν, τό ὅτι εἶναι καρδιογνώστης καὶ ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ φανερῶνουν πράγματι ποιός εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, ὁμοοούσιος μέ τόν Θεό Πατέρα.

Ποιό εἶναι ὅμως τό ἔργο του καὶ ἡ ἀποστολή του στόν κόσμο; Ὅπως τό λέει ὁ ἴδιος, τό τονίζουν οἱ ἀποστολοὶ καὶ τό διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας, ἀποστολή του εἶναι νά καταλύσει τά ἔργα τοῦ διαβόλου, νά σώσει τό ἀπολλώλος, τόν ἄνθρωπο. Ἐμένα τόν ἁμαρτωλό, ἐσένα τόν συναμαρτωλό ἀλλά καὶ ὅλο τόν κόσμο νά μᾶς σώσει ἀπό τὴν ἁμαρτία.

Τό μεγαλύτερο κακό στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ ἁμαρτία. Χειρότερο ἀπό τή φτώχεια καὶ τὴν πείνα, μεγαλύτερο ἀπό τὴν ἀρρώστια, τρομερότερο ἀπό τόν πόλεμο, ἀπό τόν σεισμό καὶ ἀπό τὴν πυρκαγιά, πιο μεγάλο καὶ ἀπό τόν θάνατο. Διότι ἡ ἁμαρτία εἶναι αἰώνια καὶ ὅλα τά ἄλλα κακά ἔχουν πολλές φορές τή ρίζα καὶ τὴν προέλευσή τους στήν ἁμαρτία. Καὶ ἀπό τὴν ἁμαρτία δέν μπορεῖ κανένας νά σώσει τόν ἄνθρωπο, οὔτε ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη οὔτε οἱ φιλοσοφίες καὶ οἱ θρησκείες. Ὅλες οἱ προσπάθειες πού ἔγιναν ἀπέτυχαν. Μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστός μπορεῖ νά μᾶς σώσει ἀπό τὴν ἁμαρτία.

Καὶ ὁ τρόπος πού μᾶς σώζει; Πολύ καταπληκτικός. Δέν μᾶς σώζει μέ τὴ θεϊκή του παντοδυναμία, δηλαδή δέν βγάζει διαταγή νά σωθοῦμε ἀπό τὴν ἁμαρτία, γιατί τότε θά παύαμε νά εἴμαστε ἐλεύθεροι ἄνθρωποι καὶ θά ἤμασταν ἀθῶα περιστέρια καὶ προβατάκια. Μᾶς σώζει μέ τὴ θυσία του, μέ τό αἷμα του. Ναί, «τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ... καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» (Α΄ Ἰω 1,7).

Τό μήνυμα τῆς περικοπῆς εἶναι τόσο ἐπίκαιρο, τόσο δυνατό γιά μένα καὶ γιά σᾶς, γιά ὅλους μας. Ἀπὸ τό μεγαλύτερο κακό πού λέγεται ἁμαρτία μόνον ἡ Ἐκκλησία, πού διαχειρίζεται τὴν αἰώνια ζωή, πού μᾶς προσφέρει τό σῶμα καὶ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νά μᾶς σώσει. Τό φάρμακο τῆς σωτηρίας ἓνα: τά δάκρυα τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ τό αἷμα.

Στ. Ν. Σάκκος
Κυριακή 30-7-1989, Μόναχο

‘Όταν ο πλούτος προσφέρεται...

Από φύτρα φιλόανθρωπη κληροδότησε την καλή έξη της προσφοράς... Από έναν πατέρα που δέν χόρταινε νά δίνει παρέλαβε τή χαρά της εύεργεσίας καί μέ συνοδοιπόρο τόν μεγάλο του αδελφό που άνδρώθηκε μέσα στο ίδιο αγαθοεργό πνεύμα ο Κωνσταντίνος Σισμάνογλου άφησε μέ τό πέρασμά του από αυτή τή ζωή άρωμα αγάπης στή φιλότατη του πατρίδα.

‘Ο πατέρας του ‘Ιωάννης ύπήρξε ένα όρφανό φτωχό παιδί άπ’ τό χωριό Κοντίκιοϊ στή Χαλκηδόνα της Μικράς ‘Ασίας. Τίποτε δέν θά μπορούσε νά προδιαγράψει στή ζωή αυτού του ταλαιπωρημένου αγοριού μία τόσο άνοδική πορεία. Κι όμως, τόν βρίσκουμε στήν Κωνσταντινούπολη νά εργάζεται σκληρά καί νά μεταμορφώνεται σύντομα σέ μεγάλο επιχειρηματία. Στόν Ρωσοτουρκικό πόλεμο καταστρέφεται οικονομικά, αλλά δέν παραιτείται. Μέ νέες δυνάμεις ρίχνεται καί πάλι στόν άγώνα.

Μέ ζήλο καί τόλμη παράγει ένα όρυκτό «σαπούνι» όνόματι Κίλ καί ταυτόχρονα αξιοποιεί τό χρώμιο. Εύγενής καί έντι-

μος κερδίζει τήν έμπιστοσύνη των τουρκικών κύκλων. Του άναθέτουν νά είναι μέλος της «έπιτροπής της δεκάτης». Προσπαθούν νά τόν δελεάσουν μέ δωροδοκίες, αλλά παραμένει ακλόνητος στίς αρχές του. ‘Ο σεβασμός πρός τό πρόσωπό του αυξάνει καθώς οι αγαθοεργίες του είναι άμυλλες. Χρηματοδοτεί ελληνικά σχολεία, όπως τή Μεγάλη του Γένους Σχολή, αλλά καί κοινότητες μέχρι καί τήν ‘Αγκυρα. Μάλιστα ο ‘Ιωάννης Σισμάνογλου εύεργετεί καί τούς Τούρκους. Γι’ αυτό τόν αποκαλούν «μπαμπαλίκ», δηλαδή «πατερούλη».

Φαίνεται πώς ο κατεξοχήν διάδοχος στήν όλη δράση του ‘Ιωάννη ύπήρξε ο γιός του Κωνσταντίνος. Γεννιέται τό 1857 στήν Κωνσταντινούπολη καί σπουδάζει στό εκεί ‘Ελληνικό Λύκειο. Παρακολουθεί κατ’ ιδίαν έμπορικά μαθήματα καί πολύ νωρίς αναλαμβάνει τή διεύθυνση των πατρικών επιχειρήσεων. Μαζί μέ τίς οικονομικές ευθύνες έπωμίζεται καί τήν έξής πατρική συμβουλή, που σήμερα είναι χαραγμένη στήν προτομή του: «‘Όσο έχει ή κάσα σου πρέπει νά δίνεις. Έχεις καθήκον. Τά χρή-

ματα δέν ἔχουν καμιά ἀξία σάν τά κλειδώνεις. Ἀπό τήν κοινωνία τά κάμαμε στήν κοινωνία ὀφείλουμε νά τά ἀποδώσουμε».

Ὡς κληρονόμοι τῆς τεράστιας περιουσίας ὁ Κωνσταντῖνος καί ὁ ὁμόψυχος Ἀναστάσιος ἐπεκτείνουν τίς ἐπιχειρήσεις στό Παρίσι. Στή Γαλλία βοηθοῦν τούς ἐκεῖ Ἕλληνες, ἰδιαίτερα τούς φοιτητές. Ἡ Μικρασιατική ἐκστρατεία τό 1919 τούς ὥθει στήν Ἀθήνα. Οἱ ἀρχικές ἐπιτυχίες τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ τούς ἐνθουσιάζουν. Οἱ ὁμοῖδεάτες ἀδελφοί ὁραματίζονται τήν ἵδρυση ἐνός Λυκείου στή γενέτειρα τοῦ πατέρα τους, στήν Ἀγκυρα, καί προσφέρουν 4.000 χρυσές λίρες. Μέ τήν τραγική καταστροφή ὅμως τά σχέδιά τους ματαιώθηκαν.

Τά κύματα τῶν χιλιάδων προσφύγων συμπατριωτῶν τους γίνονται τό ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν δύο ἀδελφῶν. Δωρίζουν ἓνα μεγάλο κτῆμα τους στήν Καβάλα γιά νά τακτοποιηθοῦν 300 οἰκογένειες προσφύγων καί παράλληλα ἀναλαμβάνουν ὅλα τά ἔξοδα ἐγκατάστασης.

Λίγο ἀργότερα μία νέα φιλάνθρωπη ἰδέα ἄρχισε νά κυκλοφορεῖται στόν νοῦ τῶν δύο φιλοπάτριδων ἀδελφῶν μέ τίς ὥραϊες ἀνησυχίες. Ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἓνα Σανατόριο εὐρωπαϊκῶν προδιαγραφῶν γιά ὅσους πάσχουν ἀπό φυματίωση. Ἡ νόσος ἤδη ταλαιπωρεῖ σκληρά τήν οἰκογένεια. Ὁ Ἀναστάσιος ὑποφέρει ἀπό αὐτή τήν τρομερή ἀσθένεια καί πεθαίνει τό 1934. Ὁ Κωνσταντῖνος μόνος πιά θά ὑλοποιήσει τό πῶς μεγαλόπνοο σχέδιό τους. Χωρίς χρονοτριβές ἀξιοποιεῖ τά κεφάλαια πού εἶχε ἐπενδύσει σέ τράπεζα τῆς Ἀμερικῆς. Σπουδαῖο χάρισμα νά μὴν προσκολλᾶται ἡ καρδιά στόν ἐπίγειο πλοῦτο καί νά ἔχει τή δύναμη νά τόν δωρίζει γιά τό κοινό καλό. Στή συνέχεια ἐπι-

λέγει ἄξιους μηχανικούς, ἐντοπίζει ἱκανούς συνεργάτες καί πολύ ἀποφασιστικά προβαίνει στήν ἀγορά ἐνός μεγάλου οἴκου-πέδου στήν Πεντέλη. Στίς 6 Νοεμβρίου 1936 ὁ Κωνσταντῖνος θέτει τόν θεμέλιο λίθο τοῦ Φυματιολογικοῦ Ἰνστιτούτου. Τήν ἴδια μέρα ὁ βασιλιάς Γεώργιος τόν τιμᾷ μέ τό παράσημο τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτήρος.

Ὁ Κωνσταντῖνος χαίρεται ἀσφαλῶς μέ τή βράβευση, ἀλλά πρωτίστως ἐπείγεται νά ὁλοκληρώσει τήν ἀνέγερση τοῦ νοσοκομείου. Εἶχε μάθει ἀπό τόν πατέρα του νά δραστηριοποιεῖται δυναμικά, νά καταβάλλει καί τόν προσωπικό κόπο σέ ὅ,τι ὁραματίζεται. Ἔτσι, ὡς ἰσόβιος πρόεδρος ἀναλαμβάνει τήν ἐπιστάσια τῶν πάντων.

Ἀξίζει νά σημειωθεῖ πῶς λόγω τῆς ἰδιαίτερης φιλίας του μέ τόν μητροπολίτη Χρῦσανθο ὁ Κωνσταντῖνος προχώρησε στή δημιουργία ἐνός ἀκόμη νοσοκομείου στήν Κομοτηνή, τή γενέτειρα τοῦ ἐπισκόπου, ἀφήνοντας παρακαταθήκη νά περιθάλπονται ὅλοι, ἀλλά οἱ φτωχοί νά μὴν πληρώνουν.

Τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Σισμάνογλου ἔδωσε ὅλο του τό εἶναι, ὅλη του τήν ἐνέργεια -καί εἶχε ἀκόμη πολλή!- σέ αὐτά τά δύο ἱδρύματα ὑγείας. Δέν εἶχε μεγαλύτερη χαρά ἀπό τό νά βλέπει τούς ἀσθενεῖς νά ἐξέρχονται σέ καλή κατάσταση. Πλήρης ἡμερῶν καί πλήρης ἀγαθοεργιῶν ἐκοιμήθη στίς 27 Ἰουνίου 1951 μένοντας στήν ἱστορία τῆς Ἑλλάδας ὡς ἓνας ὄντως μέγας εὐεργέτης πού πρόσφερε τό βίος του μέ πολλή χαρά γιά τίς ἐκάστοτε ἀνάγκες τῆς πατρίδας. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ καί τῆς οἰκογένειάς του.

A.T.

Σκηνές από την τάξη μου

Σέ βλέπω...

- Κυρία, νά βγοῦμε μιά φωτογραφία σήμερα, τελευταία μέρα στό σχολεῖο; μέ ρωτοῦν μόλις μπαίνω στό Γ΄.

- Γιά νά θυμόμαστε τά ὁμορφα πού περάσαμε μαζί φέτος...

- Σᾶς ἀρέσουν οἱ φωτογραφίες;

- Ναί, κρατοῦν ζωντανές τίς στιγμές μας...

- Καί μετά ἀπό χρόνια εἶναι πολύτιμες!

- Οἱ φωτογραφικές μηχανές, βέβαια, δέν ἀποδίδουν ἀπόλυτα ὅσα φωτογραφίζουν. Καθένας μας ὥστόσο ἔχει μιά τέλεια φωτογραφική μηχανή πού μπορεῖ νά τή χρησιμοποιεῖ κάθε στιγμή καί νά ἀποθηκεύει αὐτόματα τίς φωτογραφίες της.

- Ἐννοεῖτε τήν κάμερα πού ἔχει τό κινητό μας;

- Ὁχι, αὐτή πού σᾶς λέω δέν χρειάζεται μπαταρίες οὔτε φόρτιση οὔτε κάποιο δίσκο ἀποθήκευσης.

Τά παιδιά μέ κοιτοῦν ἀπορημένα.

- Δέν πάει τό μυαλό σας, ἔ; Γιά σκεφτεῖτε το λιγάκι... Ἡ πιά ἀκριβής φωτογραφική μηχανή, τελειότερη ἀπό τίς γιापωνέζικες καί τίς γερμανικές εἶναι... τά μάτια μας!

- Ἐ, κυρία, τόσο εὔκολο ἦταν;

- Ἐχετε ποτέ σκεφτεῖ πῶς θά ἤμασταν χωρίς αὐτά; Ο Θεός μᾶς χάρισε αὐτό τό ὑπέροχο ὄργανο καί δέν τό τοποθέτησε οὔτε στό χέρι οὔτε στό πόδι οὔτε στό στόμαχί οὔτε στά πλευρά, ἀλλά στήν κορυφή τοῦ σώματός μας, γιά νά παρακολουθεῖ ἀπό ἐκεῖ καί νά φωτογραφίζει τά πάντα. Λεπτότατο καί πολύτιμο ὄργανο...

- Ναί, κυρία, γι' αὐτό λέμε συχνά «τά μάτια σου δεκατέσσερα» ἢ «σάν τά μάτια μου θά τό προσέχω»...

- Ἔτσι ἀκριβῶς! Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τό εἶχαν συλλαβεῖ αὐτό καί δημιούργησαν πλῆθος ρημάτων πού δηλώνουν τήν ὄραση. Μόνο στόν ποιητή Ὅμηρο, ὁ ὁποῖος εἰκάζεται ὅτι τή στεροῦνταν, μπορεῖ κανεῖς νά βρεῖ μοναδικά ρήματα, ὅπως τό «λεύσω», πού σημαίνει «βλέπω κάτι νά ἀστράφτει», ἀπ' ὅπου προέρχεται καί τό λευκό χρῶμα. Τό «θεῶμαι», πού σημαίνει βλέπω κάτι μέ θαυμασμό καί ἀπό αὐτό παράγονται οἱ λέξεις θέατρο, θεατής, θέαμα καί θαῦμα! Τό «σκοπῶ», πού δείχνει ὅτι παρατηρῶ προσεχτικά. Μπορεῖτε νά σκεφτεῖτε ἄλλα ρήματα ὁράσεως σημαντικά;

Ἡ τάξη μεταμορφώνεται σέ λεξικό:

- Κοιτάζω!

- Παρατηρῶ!

- Βλέπω!

- Ἀντικρίζω!

- Κατοπτρεύω!

- Ἀτενίζω...

- Ἀγναντεύω...

- Προσηλώνομαι!

- Παρακολουθῶ!

- Κυρία, ἡ γλῶσσα μας μοιάζει μέ ἓνα πανέμορφο οὐράνιο τόξο: ἔχει τόσες ἀποχρώσεις γιά κάθε ἔννοια πού πραγματικά σέ μαγεύει... παρατηρεῖ στοχαστικά ἡ ποιήτρια τῆς τάξης.

- Ὑποτίθεται, Ἀλεξάνδρα. Καί τώρα ἐτοιμαστεῖτε γιά μία ἐρώτηση κρίσεως. Ἐσεῖς βλέπετε; Ὡς καλύτερα, γνωρίζετε πῶς νά βλέπετε;

- Τί ἐννοεῖτε, κυρία;

- Τά μάτια μας εἶναι μέ μία λέξη τά παράθυρα τῆς ψυχῆς μας. Ὅ,τι μπαίνει ἀπό ἐκεῖ ἐγκαθίσταται στήν καρδιά μας. Αὐτά εἶναι ἡ ἀκρόπολη τῆς ψυχῆς καί ὅποιος τήν αἰχμαλωτίζει συλλαμβάνει καί ὅλη μας τήν ὑπαρξη. Ἀνάλογα μέ τό τί βλέπουν τά μάτια μας διαμορφώνεται καί ἡ σκέψη καί στή συνέχεια οἱ πράξεις μας.

- Κυρία, ἔχετε δίκιο. Καί ἡ Εὐά ἀπό ἓνα βλέμμα δέν ὀδηγήθηκε στήν παρακοή;

- Μπράβο, Δημήτρη! Ἐσύ λοιπόν μέ τί μάτια βλέπεις;

- Τί ἐννοεῖτε, κυρία;

- Δέν ρωτῶ γιά τό χρῶμα καί τό σχῆμα τους, βέβαια...

- Ὑπάρχουν δηλαδή εἶδη ματιῶν;

- Βέβαια, ὑπάρχουν μάτια καί μάτια.

- Γιά πεῖτε μας. Ἀκούγεται ἐνδιαφέρον!

- Νά ἀρχίσω μέ τά φθονερά μάτια. Ὁ φθονερός δέν ἀντέχει νά βλέπει τήν προό-

δο καί τήν εὐτυχία τοῦ ἄλλου. Εἶναι ἔπειτα τά μάτια τά εἰρωνικά. Κάνουν νεύματα, κοροϊδεύουν, εἰρωνεύονται μέ μία... ματιά. Ὑπάρχουν ἀκόμη μάτια ἀχόρταγα· οἱ πλεονέκτες ὅ,τι δοῦν τό θέλουν. Ζητοῦν ὅλο καί περισσότερα! Εἶναι καί τά περίεργα μάτια πού ἀρέσκονται νά κοιτάζουν καί νά ἐξετάζουν τά πάντα. Ἀσχημα εἶναι τά μάτια τά ὑπερήφανα, αὐτά πού δέν καταδέχονται νά δοῦν τόν ἄλλο ἀπό κακία, ἀπό ὑπερηφάνεια, ἀπό περιφρόνηση. Εἶναι καί κάτι μάτια πού ἀρέσκονται στά ἄσχημα θεάματα, τά πονηρά. Μάτια πού στό διαδίκτυο, στήν τηλεόραση, στό κινητό ψάχνουν σάν τίς μύγες τίς ἀκαθαρσίες καί μέ αὐτές τρέφονται.

- Ὡχ! Καί τί κάνουμε ἂν τυχόν ἔχουμε τέτοια μάτια; ἀναρωτιέται δυνατά ὁ Κώστας ἀπό τό τελευταῖο θρανίο.

- Βάζουμε γυαλιά ἡλίου! πετάγεται ὁ Νίκος, τό πειραχτήρι τῆς τάξης.

- Τά γυαλιά προφυλάσσουν τά μάτια μας ἀπό τόν ἥλιο, ἀλλά γιά τή δική μας περίπτωση ἀπαιτοῦνται ἄλλες προφυλάξεις! Βάλτε φίλτρο σέ ὅ,τι σᾶς σερβίρει τό διαδίκτυο. Πεῖτε «στόπ» σέ ὅ,τι βρομίζει τά μάτια τῆς ψυχῆς. Καί κάτι ἀκόμα: ἀναζητήστε φίλους καί φίλες μέ καθαρά μάτια!

- Μέ καθαρά μάτια; Δηλαδή;

- Διάβασα κάπου ἓναν παράξενο χαιρετισμό ἑνός πρωτόγονου λαοῦ: «Σέ βλέπω!», λένε ὅταν συναντιοῦνται. Σέ βλέπω... Ὅταν πρόκειται νά πλησιάσεις ἓνα παιδί τῆς ἡλικίας σου, μήν ξεχνᾶς νά ἐξετάξεις καλὰ τά μάτια του, ἂν βλέπουν: ὄχι ἂν ἔχει μυωπία ἢ ἀστιγματισμό. Νά διακρίνεις ἂν ἔχει φῶς στά μάτια, γιατί τέτοια μάτια βλέπουν τόν Θεό καί εἶναι τό δῶρο σέ ὅσους κρατοῦν καθαρή τήν καρδιά τους.

- Ὑποτίθεται θά γίνουν ὁμορφα καί τά δικά μας μάτια, κυρία;

- Χρειάζεται καί κάτι ακό-
μη. Ἄν θέλουμε νά ὁμορφύ-
νουν τά μάτια μας, νά τά βυθί-
ζουμε σέ ἕνα ἄλλο βλέμμα, πού
εἶναι διαρκῶς ἐπάνω μας, στό
βλέμμα τοῦ Θεοῦ: στό σπίτι,
στόν δρόμο, στήν παρέα, στή
γειτονιά. Σέ βλέπω, σοῦ λέει ὁ
Θεός, κι αὐτό τό καλοκαίρι,
παιδί μου, σέ φωτογραφίζω.

- Κυρία, θέλω νά βγάλω
πολλές τέτοιες φωτογραφίες
τό καλοκαίρι. Θά πῶ καί στόν
ἀδελφό μου γιά αὐτή τή φωτο-
γραφική μηχανή πού μᾶς εἶπα-
τε...

- Μήπως νά προκηρύξουμε
κανέναν διαγωνισμό «ἄλλης»
φωτογραφίας;

- Εὐχομαι νά βγάλετε ὅλοι
σας πολύ ὁμορφες φωτογρα-
φίες! Καί γιατί ὄχι; Ὅταν συν-
αντηθοῦμε τόν Σεπτέμβριο νά
βραβεύσουμε τήν καλύτερη!
Ἄν καί οἱ πῖο ὁμορφες εἶναι
αὐτές πού μένουν μυστικές ἐν-
τός μας, λέω σχεδόν ψιθυριστά
στόν ἑαυτό μου.

- Καί τώρα, κυρία, μποροῦ-
με νά βγοῦμε μία φωτογραφία
ὅλοι μαζί;

M.E.X.

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ἀπό τή θάλασσα τῆς
Ἀνδρου, Αἰγάιο. (φωτο
Jacques Vapillon, Andros
lighthouse)

Σχόλιο στήν ἐπικαιρότητα

«Σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου»!

Σκοτεινές, ταραχώδεις, πονηρές ἡμέρες! Δέν εἶναι
ὕπερβολή ἄν ποῦμε ὅτι ἡ τρομερή σκιά τοῦ Ἀντιχρί-
στου, γιά τόν ὁποῖο μιλοῦν οἱ Γραφές, πλανᾶται τώρα
ἐπάνω στή γῆ... Ὁ Ἀντίχριστος μαίνεται καί ὁ πλανή-
της σείεται. Ἕνα ἀπό τά πρῶτα σημεῖα τῆς ἐμφανί-
σεως καί τῆς καταστροφικῆς μανίας του εἶναι ὅτι ἀ-
νοίγει τό στόμα του νά βλασφημήσει τό ὄνομα τοῦ
Θεοῦ, γκρεμίζει τόν σεβασμό γιά τόν Δημιουργό τοῦ
παντός καί διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους νά βλασφημοῦν·
«τὸ ὄνομα αὐτοῦ καί τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ
οὐρανῷ σκηνοῦντας» (Ἀπ 13, 6). Ἔτσι μέ τίς ἐνέργει-
ές του ἡ βλασφημία τελευταῖα αὐξήθηκε καταπλη-
κτικά, γράφει ἐπικαίρα καί προφητικά ὁ ἀείμνηστος
μητροπολίτης Φλωρίνης π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης
στό βιβλίο του «Ἀντιβλασφημικός Ἀγών», ἀπ' ὅπου
καί ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου.

Ἡ κυβέρνηση τῶν 145 βουλευτῶν ἐτοιμάζει -κον-
τά στά τόσα- καί σειρά ἀλλαγῶν μέ τὴν κατάργηση
τῶν πταισμάτων τοῦ σχεδίου Νόμου γιά τόν νέο Ποι-
νικό Κώδικα. Συγκεκριμένα σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στήν πίστη
καί στήν Ἐκκλησία καταργοῦνται τά ἄρθρα πού ἀνα-
φέρονται στήν κακόβουλη βλασφημία καί τὴν καθύ-
βριση μέ ὅποιονδήποτε τρόπο τοῦ Θεοῦ καί τῆς Θρη-
σκείας (ἄρθρα 198-199), καθὼς καί στήν περιύβριση
νεκροῦ, μελῶν του ἢ τῆς τέφρας του (ἄρθρο 201).

Πρακτικά, οἱ προωθούμενες ἀλλαγές σημαίνουν
ὅτι θά μπορεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε δημόσια, χωρὶς νά κιν-
δυνεύει νά τοῦ ἐπιβληθεῖ κάποια ποινικὴ κύρωση, νά
βρίζει μέ ὅποιονδήποτε τρόπο τόν Θεό· νά βλασφημεῖ
τά θεῖα· νά καθυβρίζει κακόβουλα μέ ὅποιονδήποτε
τρόπο τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἢ ἄλλη ἀναγνωρι-
σμένη θρησκεία· νά προβαίνει σέ περιύβριση νεκροῦ,
τάφου καί σέ ἄλλες παραβατικές συμπεριφορές, πού
μέχρι σήμερα τουλάχιστον θεωροῦνται κολάσιμες καί
ἐπιφέρουν ποινικὲς κυρώσεις.

Γιά τίς ἐπιχειρούμενες ἀλλαγές μᾶς ἔχει προειδο-
ποιήσει ὁ θεῖος λόγος: «Ἐν ἐσχάταις ἡμέραις... ἔσον-

Τοιχογραφία καθολικοῦ Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας, 1852

πού χρήζει
«ἐκσυγχρο-
νισμοῦ» καί
ἀποκαθη-
λώσεως!

Ἀξίζει
νά ὑπενθυμί-
σουμε ὅτι ἡ
Ὁρθόδοξη
Ἐκκλησία,
ἀνεξάρτητα
ἀπὸ τὸν ἰ-
σχυόντα
Ποινικό Κώ-
δικα ὑβρίζε-
ται εὐκαί-
ρως ἀκαί-
ρως. Εἶναι
γνωστό ὅτι
καμιά γυναί-
κα στήν Ἑλ-

ται οἱ ἄνθρωποι ... βλάσφημοι» (Β' Τι 3, 1-2). Ἡ Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σέ πρόσφατη Συνεδρία της γιά τό ἀναφυνέν θέμα ἀποφάσισε νά παρέμβει ση-
μειώνοντας σέ σχετικό Δελτίο Τύπου: «...
τό γεγονός αὐτό θά ἔχει ἀρνητικά ἀποτε-
λέσματα γιά τό ἀγαθό τῆς θρησκευτικῆς
καί κοινωνικῆς εἰρήνης, θέμα πού ἀφορᾷ
καί ὅλες τίς δραστηριοποιούμενες στόν
τόπο μας γνωστές θρησκεῖες».

Γιατί γινόμαστε ἐπιλήσμονες τῶν πα-
ραδόσεών μας; Ὁ σεβασμός στόν νεκρό -
κεκοιμημένο κατὰ τήν Ἐκκλησία- ἀποτε-
λεῖ χαρακτηριστικό τοῦ ἀξιακοῦ συστήμα-
τος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, χρέος στά «ἄ-
γραφτα κάσφαλή θεῶν νόμιμα», τά ὅποια
δέν ἰσχύουν σήμερον μόνον ἢ χθές «ἀλλ'
αἰείποτε ζῇ ταῦτα κούδεις οἶδεν ἐξ ὅτου
ῥά φανη» (Σοφοκλέους, Ἀντιγόνη, 454ε.).
Δέν πρόκειται μόνον γιά ἓνα ἀπλό ἔθιμο,

λάδα δέν ὑβρίζεται τόσο αἰσχρά ὅσο ἡ
Παναγία μας, τόνιζε συχνά ὁ π. Αὐγου-
στίνος στό πλαίσιο τοῦ μεγάλου ἀντιβλα-
σφημικοῦ ἀγώνα του. Ἐπιπλέον, σύμφωνα
μέ ἔκδοση τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας Ἐ-
ρευνας καί Θρησκευμάτων τοῦ 2016 γιά
τά περιστατικά εἰς βάρος χώρων θρησκευ-
τικῆς σημασίας στήν Ἑλλάδα, ἀπό τά 215
πού καταγράφηκαν, τά 208 ἔγιναν εἰς βά-
ρος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί ἀφο-
ροῦν τυμβωρυχίες/νεκροσυλίες, βανδαλι-
σμούς, διαρρήξεις, κλοπές, ἱεροσυλίες, ἐμ-
πρησμούς καί λοιπές βεβηλώσεις· 1 εἰς βά-
ρος ρωμαιοκαθολικοῦ χώρου, 5 εἰς βάρος
έβραϊκῶν χώρων καί 1 εἰς βάρος μουσουλ-
μανικοῦ.

Εἶναι ἄξιο ἀπορίας πῶς τό κράτος ἀ-
πό τή μιά θεσπίζει νόμο (4285/2012) γιά
τήν καταπολέμηση μορφῶν καί ἐκδηλώ-
σεων ρατσισμοῦ καί ξενοφοβίας, κι ἀπό

τήν ἄλλη ἀποποινικοποιεῖ τίς κακόβουλες πράξεις ἐναντίον τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων τῶν πολιτῶν! Ἄν λάβουμε μάλιστα ὑπόψη μας τὰ ἀνωτέρω περιστατικά σέ θρησκευτικούς χώρους, τελικά ἡ ἀποποινικοποίηση φαίνεται πῶς πλήττει, σχεδόν ἀποκλειστικά, τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς.

Γιά τό ἁμάρτημα τῆς βλασφημίας ὡφελιμο εἶναι νά ἀκούσουμε τή φωνή τῶν ἁγίων Πατέρων μας:

«Κάθε ἄλλη ἁμαρτία συγκρινομένη μέ τή βλασφημία εἶναι ἐλαφριά», λέγει ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος. «Ὁ ἁμαρτάνων παραβαίνει νόμον, ἐνῶ αὐτός πού βλασφημεῖ τόν Θεό, ἀθετεῖ τή Θεότητα», κηρύττει ὁ φωστήρας τῆς Καισαρείας, Μέγας Βασίλειος. «Δέν ὑπάρχει τίποτε χειρότερο ἀπό τή βλασφημία! Καμία ἁμαρτία δέν συγκρίνεται μαζί της. Οὔτε τίποτε ἄλλο παροργίζει τόσο τόν Θεό ὅσο τό νά βλασφημεῖται τό ὄνομά του. Γι' αὐτό δέν πρέπει κανεῖς οὔτε ν' ἀμελήσει καί νά παρασυρθεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλ' οὔτε καί νά ἀδιαφορήσει, ἄν ἀκούσει κάποιον νά βλασφημεῖ. Αὐτή ἡ ἁμαρτία αὐξάνει ὅλα τὰ κακά, ταράζει καί φέρνει σύγχυση σέ ὅλη μας τή ζωή καί στό τέλος μᾶς ἐτοιμάζει ἀτέλειωτη κόλαση καί ἀφόρητη τιμωρία», προσθέτει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. «Φοβηθῆτε, ἀδελφοί, τήν κόλασιν καί τήν τιμωρίαν, ὅπου μέλλουν νά λάβουν οἱ βλάσφημοι μετά θάνατον, καί παύσετε ἀπό τὰς βλασφημίας... Καθώς ἐκεῖνος ὅπου ρίπτει πέτραν εἰς τόν οὐρανόν δέν βλάπτει τόν οὐρανόν, ἀλλά βλάπτει τόν ἑαυτόν του, ἐπειδή γυρίζει ἡ πέτρα καί τοῦ συντρίβει τήν κεφαλήν, ἔτσι καί ὅποιος βλασφημεῖ κατά τοῦ Θεοῦ, δέν βλάπτει τόν Θεόν, ἀλλά μόνον καί μόνον βλάπτει τόν ἑαυτόν του καί τήν ψυχήν του κολάζει ὁ ἄθλιος», διδάσκει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης. «Ἕνας ἄνθρωπος νά μέ ὑβρί-

ση, νά φονεύσῃ τόν πατέρα μου, τήν μητέρα μου, τόν ἀδελφόν μου, καί ὕστερα τό μάτι νά μοῦ βγάλῃ, ἔχω χρέος ὥσάν χριστιανός νά τόν συγχωρήσω. Τόν δέ νά ὑβρίσῃ τόν Χριστόν μου καί τήν Παναγίαν μου, δέν θέλω νά τόν βλέπω», ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός.

Στό 37ο κεφάλαιο τοῦ Ἡσαΐα διαβά-ζουμε ὅτι γιά μία μόνον ὕβρη, γιά μία βλασφημία κατά τοῦ Θεοῦ μέσα σέ μία νύκτα ἄγγελος Κυρίου ἐξολόθρευσε 185.000 ἄνδρες καί διέλυσε τήν πανίσχυρη αὐτοκρατορία τοῦ Σενναχηρείμ. Πόσες τιμωρίες μᾶς ἀρμόζουν γιά τό πλῆθος τῶν βλασφημιῶν μας; Ἄς μᾶς βάλῃ σέ σκέψεις τό φοβερό αὐτό περιστατικό.

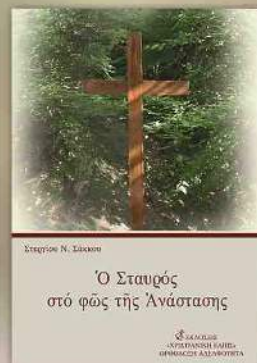
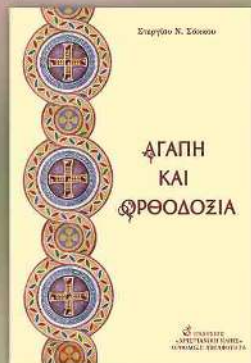
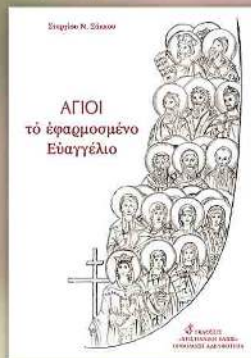
Ποῦ ὁδηγεῖται, λοιπόν, ἡ κοινωνία μας, ὅταν δέν σέβεται τὰ θέσμια, τὰ ἱερά καί τὰ ὅσια, πού αἰῶνες τή γαλουχοῦν καί τήν τρέφουν; Μπορεῖ στό ὄνομα τοῦ... «ἐξορθολογισμοῦ τῶν ἀδικημάτων» νά ἀποϊεροποιεῖται ὁ ἱστός μιᾶς κοινωνίας; Ἐνώπιον ὅλων τῶν προωθούμενων ἀλλαγῶν καί ἀνατροπῶν ὀφείλουμε νά ἐκφράσουμε τήν ἀγωνία μας, τόν προβληματισμό μας, τή διαφωνία-διαμαρτυρία μας!

Ὅταν ἡ πίστη μας, πού ἀποτελεῖ στοιχεῖο τῆς ἰδιοπροσωπίας μας καί τῆς ταυτότητας τοῦ λαοῦ μας, ἀπειλεῖται, ἔχουμε χρέος καί εὐθύνη ὅλοι μας νά ἀγωνισθοῦμε, γιά νά διαφυλάξουμε καί νά διασφαλίσουμε τήν ἱερότητά της. Ὅταν μέ πλειάδα νόμων κατοχυρώνονται τὰ πάσης φύσεως δικαιώματα μειονοτήτων καί διαφορετικότητων -καί καλῶς γίνεται- γιά ποιόν λόγο νά μήν εἶναι κατοχυρωμένο τό δικαίωμα τοῦ σεβασμοῦ στή χριστιανική πίστη, καί τῆς τιμῆς στούς νεκρούς;

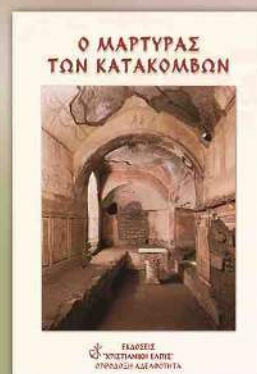
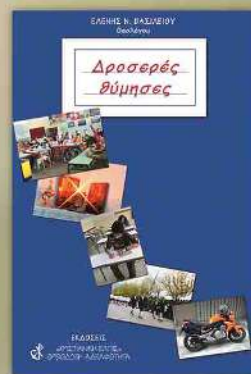
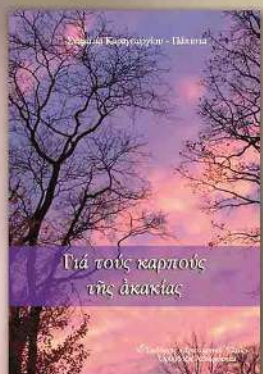
Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Βιβλία πού ξεκουράζουν καί ανεβάζουν...

Χαρεῖτε ἐπίσης τά ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΛΠΙΔΑΣ

Τό νέο διήγημα πού ζωντανεύει τά μαρτυρικά χρόνια τῶν διωγμῶν:

Ο ΦΙΛΙΝΟΣ
ἢ
ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
ΕΠΙ ΔΟΜΙΤΙΑΝΟΥ

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
«ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γ. Μπακατσέλου 5
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Ὁ Θεός πατέρας

Στά δεκαοκτώ σου χρόνια δέν τελειώνει ἡ ζωή! Στά δεκαοκτώ μόλις πού ἀρχίζει. Αὐτό τό ἤξερε πολύ καλά ὁ Διαμαντής. Τουλάχιστον θεωρητικά τό ἤξερε. Ἐβγαλε τὰ παπούτσια καί τὰ ἄφησε σέ ἓνα βραχάκι κι ὕστερα περπάτησε πάνω στή ζεστή ἄμμο. Τό κύμα ἔσβηνε τόσο ἀπαλά ἀπάνω της πού σχεδόν οὔτε ὁ φλοῖσβος του ἀκουγότανε. Ἀνατρίχιασε στήν πρώτη ἐπαφή τῶν γυμνῶν πελμάτων του μέ τό νερό, μά τό ἔνιωσε εὐεργετικό. Ἀπό τίς δέκα θά ἦταν ἀναρτημένες οἱ βαθμολογίες τους στά Λύκεια, μά ἀκόμα δέν πῆγε νά δεῖ.

Τί νά δεῖ; Δέν ἤξερε; Ἦταν σίγουρος πώς δέν πῆγε καλά. Τό ἤξερε ἀπό τήν πρώτη στιγμή. Βγαίνοντας ἀπό τήν αἴθουσα ἤξερε πώς δέν ἔγραψε. Κι ὅμως διάβασε! Προετοιμάστηκε ὅσο γινόταν καλύτερα. Ἡ θυσία τῶν γονιῶν του δέν τοῦ ἔδινε περithωρία γιά ὀλιγωρία καί τεμπελιά. Ὅλα τοῦ τὰ ἔδωσαν γιά νά ἔχει ἴσες εὐκαιρίες μέ τὰ ὑπόλοιπα παιδιά. Καί ἰδιαίτερα μαθήματα ὅπου χρειάστηκε ἔκανε.

Μπορεῖ νά σφίχτηκε τό ζωνάρι ὅλης τῆς οἰκογένειας, ὅμως ὁ Διαμαντής εἶχε ὅ,τι ζήτησε γιά τή σωστή προετοιμασία του. Ἴσως ἡ ἀγωνία του νά μὴν ἀποτύχει καί πᾶνε χαμένοι τόσοι κόποι καί τόσες θυσίες, ἴσως κι ἐκεῖνος ὁ πόνος στό στομάχι πού εἶχε τήν πρώτη μέρα τῶν πανελλαδικῶν ἐξετάσεων νά ἔκαναν τήν ἀγωνία του ἄγχος.

Ναί, ἤξερε ὁ Διαμαντής ὅτι οἱ δικοί του σήμερα θά λυπόντουσαν πολύ. Ἰδιαίτερα ὁ πατέρας του, πού οὔτε τοῦ περνοῦσε ἀπό τό μυαλό ὅτι ὁ γιός του μπορεῖ νά ἀποτύχει.

Περπάτησε ὅλη τήν παραλία ὁ Διαμαν-

τής καί γύρισε ξανά πίσω γιά νά πάρει ἀπό τὰ βράχια τὰ παπούτσια του. Ξαφνιάστηκε ὅταν ξεχώρισε ἀνάμεσα σέ δύο βραχάκια τόν συμμαθητή του τόν Ἀντώνη νά κάθεται σκυμμένος μέ τό πρόσωπο μέσα στίς χοῦφτες του. Ἐκεῖνος δέν τόν εἶχε δεῖ ἀκόμα καί ἄφηνε ἐλεύθερο τόν λυγμό του νά βγαίνει ἀπό τό στήθος του.

- Ἀντώνη, Ἀντώνη, τί ἔπαθες; τόν ρώτησε γεμάτος ἀγωνία ὁ Διαμαντής.

Γύρισε ἐκεῖνος καί τόν κοίταξε μέ μάτια πρησμένα ἀπό τό κλάμα.

- Δέν πιάνω ἱατρική, Διαμαντή, δέν ἔγραψα ὅσο περίμενα! Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε ὅτι τόν ἔκανα ρεζίλι σέ ὅλο τόν ἱατρικό του κύκλο. Ἦταν θυμωμένος καί μοῦ εἶπε βαρεῖές κουβέντες, ἐξήγησε ὁ Ἀντώνης καί σκούπισε μέ τήν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ του τὰ μάτια του.

Ὁ Διαμαντής τόν κοίταξε μέ συμπάθεια.

- Σέ ἤθελε γιατρό, εἶπε καί τόν κτύπησε φιλικά στήν πλάτη.

- Ναί, γιά νά παινεύεται πού ὁ γιός του μπῆκε στήν ἱατρική. Ἐγώ πάντα ἤθελα τή φαρμακευτική, μά ὁ πατέρας μου οὔτε πού ἤθελε νά ἀκούσει, συνέχισε μέ πίκρα ὁ Ἀντώνης.

- Τήν πιάνεις;

Ἡ ἐρώτηση τοῦ Διαμαντῆ ἔκανε τόν Ἀντώνη νά τόν κοιτάξει μέ μάτια ὀρθάνοιχα.

- Τήν πιάνω! ἀπάντησε θριαμβευτικά ὁ Ἀντώνης. Τήν πιάνω καί μέ τό παραπάνω!

- Εἶδες; Ὁ Θεός, φίλε μου, ἔκανε αὐτό δέν σοῦ ἐπέτρεπε νά κάνεις ὁ πατέρας σου, εἶπε ἀργά-ἀργά ὁ Διαμαντής, περισσότερο

για νά τό άκούσει ό ίδιος παρά ό φίλος του.

- Διαμαντή μου, είσαι διαμάντι! Όχι, δέν είναι άποτυχία αυτό πού μου συνέβη, είναι ή πίο μεγάλη έπιτυχία! Έχεις δίκιο! Θυμάσαι τί μάς είπε ό πατήρ Γεώργιος στην άγρυπνία πού έκανε για μάς τούς ύποψηφίους; Ό άγώνας είναι δικός σας, παιδιά μου, μάς είπε.

- Τό άποτέλεσμα όμως είναι του Θεού! συμπλήρωσε ό Διαμαντής. Τότε δέν τό κατάλαβαμε μά τώρα...

- Άλήθεια, δέν σέ ρώτησα, έσύ τί έκανες; Πώς πήγες; Συγχώρεσέ με, φίλε μου, ήμουν τόσο άναστατωμένος μέ τά δικά μου, είπε μέ κατεβασμένο τό κεφάλι ό Άντώνης.

- Έγώ ...έγώ δέν πήγα άκόμα νά τά δώ. Ξέρω πώς δέν έγραφα καλά και δέν ξέρω πώς θά άντικρίσω τούς δικούς μου. Ξέρεις... έκαναν μεγάλες θυσίες για την προετοιμασία μου.

- Θυσίες; Έκαναν θυσίες και τό σκέφτεσαι; Έγώ, φίλε μου, δέν είδα ποτέ κάποιον νά κάνει θυσία για μένα. Όλα τά έχω άκοπα. Ό μπαμπάς έχει και πληρώνει κι ή μαμά παραγγέλλει για μένα ό,τι έπιθυμεί ή ψυχή μου.

- Τί θέλεις νά πεις; ρώτησε μέ άπορία ό Διαμαντής.

- Άνθρώπους πού ξέρουν νά κάνουν θυσίες μήν τούς φοβάσαι! Σέ αγαπούν αληθινά! έξήγησε μέ ύφος σοβαρό ό Άντώνης. Είναι σίγουρο ότι αυτή τή στιγμή ή μοναδική έγνοια των δικών σου είναι ή δική σου ή στεναχώρια.

Έβγαλε τό κινητό του από την τσέπη ό Άντώνης και μπήκε στην ιστοσελίδα μέ τά άποτελέσματα.

- Λέγε τόν κωδικό σου, τόν πρόσταξε φιλικά.

Κοίταξε τή βαθμολογία του φίλου του ό Άντώνης κι ύστερα γύρισε και τόν κοίταξε χαμογελαστός.

- Για ιατρική πήγαινες; τόν πείραξε κουνώντας πέρα-δωθε τό κεφάλι του. Άν πήγαινες για ιατρική, λυπάμαι, κύριε, άποτύχατε οίκτρα! Μά ένας γεωπόνος νομίζω πώς γίνεσαι!

Κοίταζε μέ τό στόμα άνοικτό και δέν πίστευε στα μάτια του ό Διαμαντής. Γεωπόνος; Ούτε πού τό σκέφτηκε ποτέ. Αυτός ήθελε νά μπει στο χημικό, παρόλο πού ό πατέρας του πάντα έλεγε ότι ή γη πού τόσα χρόνια τούς τρέφει τόν χρειάζεται. Δέν θέλησε όμως νά μπει έμπόδιο στον δρόμο του.

- Δηλαδή δέν πάτωσα; ρώτησε μέ άγωνία ό Διαμαντής.

- Έξαρτάται από τό τί σέ ήθελε ό πατέρας σου, είπε γελώντας ό Άντώνης.

- Ό πατέρας μου μέ ήθελε κοντά του νά δουλεύω τή γη, είπε και σήκωσε τό κεφάλι και κοίταξε τόν ουρανό.

- Τελικά θά γίνουμε ό,τι θέλει αυτός ό Πατέρας, ψιθύρισε ό Διαμαντής δείχνοντας τόν ουρανό και ξεσπασε σέ ένα λυτρωτικό κλάμα.

- Αυτός σέ έστειλε στον δρόμο μου σήμερα, είπε άγκαλιάζοντας τόν Άντώνη ό Διαμαντής.

- Κι έσένα στον δικό μου! άπάντησε ό Άντώνης.

Κι είχαν κι οι δυό την αίσθηση πώς ήταν πιά άδελφια...

Έλένη Βασιλείου

Μνημόσυνο - έθνικός αναβαπτισμός

Κυριακή Μυροφόρων, 12 Μαΐου 2019. Έπτά χρόνια μετά από κείνη την πρώτη Πασχαλιά που συνδέθηκε με την κοίμηση του κήρυκα της Αναστάσεως, του διδασκάλου της Αδελφότητάς μας Στεργίου Σάκκου. Έπτά χρόνια από τότε που ο πόνος ενός χωρισμού συνταιριάστηκε άβιαστα με τη χαρά του αναστάσιμου μηνύματος. Έπτά χρόνια και από τότε κάθε χρόνο η Λαμπρή συνδυάζεται με την αναστάσιμη μνήμη του!

Από πολύ νωρίς και φέτος γέμισε ο ναός της Θείας Αναλήψεως στο πνευματικό κέντρο της Χριστιανικής Έλπίδας με όσους γνώριζαν τον κεκοιμημένο δάσκαλο του Ευαγγελίου όσο ήταν εν ζωή αλλά και με κείνους που τον γνώρισαν καλύτερα μετά την κοίμησή του. Παράδοξο αλλά όχι άκατανόητο για τους ανθρώπους του Θεού. Ζούν στην αιωνιότητα στη συντροφιά του Αιώνιου, αλλά δεν χάνουν την επαφή τους με τη στρατευομένη Εκκλησία και συμμετέχουν στη ζωή της ενεργά. Αυτή είναι η σχέση που εξασφάλισε στα μέλη της Εκκλησίας ή Ανάσταση του Κυρίου, σχέση που δεν τη διακόπτει ο θάνατος και δεν την εμποδίζει ο χρόνος και ο τόπος!

Παλαιότεροι και νεώτεροι μαθητές

του ενώσαμε την προσευχή μας στη Θεία Λειτουργία και στο Μνημόσυνο που ακολούθησε. Προσευχή ευχαριστίας στον Θεό γιατί ευδόκησε να γνωρίσουμε τον άδολο εργάτη του, να ακούσουμε τον λόγο του, να δεχθούμε την καθοδήγησή του ώστε να βρεθούμε στην αγκαλιά της Εκκλησίας και να ζήσουμε μία νέα ζωή, την καινή κτίση του Χριστού. Αλλά και προσευχή ικεσίας να αξιωθούμε να ανταμώσουμε στην αιώνια χώρα της ατελείωτης ζωής.

Τό απόγευμα οι νέοι του Συνδέσμου «ΛΥΧΝΟΣ» στην αίθουσα «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ» μās παρουσίασαν ένα αφιέρωμα στον διδάσκαλο με θέμα «Άγάπη και αγώνες για την πατρίδα». Οί χορωδίες αγοριών και κοριτσιών όλων των ηλικιών έδωσαν τό δικό τους χρώμα, ενώ η παρουσία τόσων νέων παιδιών συγκίνησε τό ακροατήριο. Σίγουρα θά γέμισαν εύφροσύνη και την καρδιά του μακαριστού πολυαγαπημένου τους «παππού Στέργιου».

Προβολές βίντεο και φωτογραφιών μās μετέφεραν τον παλμό, την αγάπη, τον πόνο και την αγωνία του διδασκάλου για την Ελλάδα, και ιδιαίτερα για τη Μακεδονία. Ομιλίες σέ εθνικές γιορτές, σέ παρελάσεις, σέ Ελλάδα και έξωτερικό, κατασκηνωτικά μαθήματα, προσωπικές νουθεσίες, όλα γεμάτα από κρυστάλλινη, φλογερή, έμπονη αγάπη

στήν πατρίδα. Φύτεψε βαθιά μέσα στίς νεανικές καρδιές ένα ξεκάθαρο φρόνημα: Ός χριστιανοί έχουμε τό χρέος τῆς ἀγάπης καί τῆς εὐγνώμοσύνης πρός τήν ἐπίγεια πατρίδα μας πού μᾶς φιλοξενεῖ καί μᾶς ἐξασφαλίζει τίς προϋποθέσεις νά ζοῦμε. Κι αὐτή ἡ ἀγάπη δέν πρέπει νά μένει στά λόγια, ἀλλά ὅταν χρειαστεῖ πρέπει νά μεταφράζεται σέ θυσία.

Νέοι πού γαλουχήθηκαν μ' αὐτή τή διδασκαλία, πού ἀνέπνευσαν μία τέτοια ἀτμόσφαιρα σέ γιορτές, κατασκηνώσεις καί ἐκδρομές κατέθεσαν τήν προσωπική τους ἐμπειρία. Ἀπέθεσαν στή μνήμη του τά ἄνθη τῆς εὐγνώμοσύνης τους γιατί ἔσπειρε μέσα τους τή γνήσια φιλοπατρία μακριά ἀπό φανατισμούς καί ἐθνικιστικές ἀγκυλώσεις, γιατί τούς ἔμαθε νά προσεύχονται γιά τήν πατρίδα, νά ἐνδιαφέρονται καί νά ἀγωνιοῦν γι' αὐτή, νά πάλλονται καί νά δονοῦνται οἱ καρδιές τους στό ἀντίκρισμα τῆς σημαίας.

Χριστός καί Ἑλλάδα, τό δίπτυχο πού φλόγιζε μεγάλα ἀναστήματα τοῦ Γένους μας. Σάν σκυτάλη ἀπό τόν Πατροκοσμᾶ στόν μακαριστό ἐπίσκοπο Φλωρίνης Ἀυγουστῖνο ἔφτασε μέσα ἀπό τόν λόγο καί τή ζωή τοῦ ἀείμνηστου διδασκάλου μας Στεργίου Σάκκου καί στά δικά μας χέρια. Χρέος μας νά τό κρατήσουμε στήν καρδιά μας σημαία καί λάβαρο καί μέ τίς δικές

τους πρεσβεῖες νά τό μεταδώσουμε στίς ἐπόμενες γενιές.

«Χωρίς διακοπή»

Μία χαρούμενη, εὐχάριστη καί ὠφέλιμη εὐκαιρία ἦταν γιά ὅλους μας ἡ σύναξη τῆς Τετάρτης 22 Μαΐου στήν κεντρική αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος, Πέλοπος 7.

Φθάνοντας στό τέλος τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔτους εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τίς τόσες εὐλογίες πού μᾶς χάρισε καί φέτος μέσα στούς κύκλους μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς πού λειτουργοῦν μέ τήν εὐθύνη τῆς Ἀδελφότητός μας στίς αἴθουσες τοῦ κέντρου καί τῶν παραρτημάτων καί σέ πολλές ἐνορίες τῆς Θεσσαλονίκης καί τῆς εὐρύτερης περιοχῆς.

Οἱ ἀναστάσιμοι ὕμνοι καί τά τραγούδια, οἱ σχετικές προβολές, ἡ ἐμπεριστατωμένη ὁμιλία τῆς θεολόγου κ. Ἰουλίας Χατζηδάκη τόνωσαν τήν ἀναστάσιμη χαρά ὅλων καί δημιούργησαν τήν ἐπιθυμία νά μείνουμε στήν ἀτμόσφαιρα τῆς θείας χάρης σέ μία ζωντανή ἐπικοινωνία μέ τόν ἀναστάντα Κύριο. Ἐξάλλου, ὅπως τόνισε καί ὁ πνευματικός τῆς Ἀδελφότητός μας, ἡ περίοδος τῶν διακοπῶν δέν σημαίνει διακοπή τῆς πνευματικῆς προσπάθειας, ἀλλά συνέχισή της. Εὐχόμαστε σέ ὅλους ἀγωνιστικό καί εὐλογημένο καλοκαίρι!

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Ὁ οἶκος τοῦ Ἑνός

Ἔτσι θά ὀνομάζεται τό νέο ἀρχιτεκτονικό καί θρησκευτικό ἐπίτευγμα τῶν "πρωτοπόρων" Γερμανῶν. Ἕνας πάστορας, ἕνας ἱμάμης καί ἕνας ραββῖνος τοῦ Βερολίνου ἀποφάσισαν νά γραφτοῦν στήν ἱστορία ἐμπαίζοντας οὐσιαστικά τήν ἴδια τήν πίστη τους.

Σ' ἕνα κτήριο χωρισμένο στά τρία «θά λατρεύεται ὁ ἕνας θεός». Ἐνύλωση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἐπαναφορά τοῦ συγκρητισμοῦ καί ὄχι παράδειγμα οἰκουμενικότητας, ὅπως θέλουν νά τό παρουσιάσουν οἱ ἐμπνευστές του, θά εἶναι αὐτό τό κτήριο πού τό ὀνόμασαν «οἶκο τοῦ Ἑνός». Πῶς ὁ βλοσυρός Ἀλλάχ τοῦ Ἰσλάμ καί ὁ παραποιημένος ἐθνοκεντρικός Γιαχβέ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ μποροῦν νά ταυτιστοῦν μέ τόν ἕνα Κύριο καί Θεό, τόν ἐσταυρωμένο Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος καλεῖ καί ἀγκαλιάζει πάντα τὰ ἔθνη εἰς σωτηρίαν;

Πιστεύουμε σέ Ἕναν Θεό πού μᾶς ἀποκαλύφθηκε ὡς ὁμοούσια Τριάδα ἢ σέ ἕναν θεό πού τόν τριχοτομήσαμε γιατί ἔτσι μᾶς ἐξυπηρετεῖ; Καί δέν ὑποπέσαμε σέ εἰδωλολατρία;

Συγχαρητήρια Δήμαρχο Μεσολογγίου!

Μέ ἀφορμή αἴτηση πού κατατέθηκε στήν Πολεοδομική Ὑπηρεσία τοῦ Δήμου

Μεσολογγίου γιά ἀνέγερση λατρευτικοῦ χώρου τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, ὁ Δήμαρχος Μεσολογγίου Νίκος Καραπάνος λεβέντικα καί θαρρετά δηλώνει: «Ρητά καί κατηγορηματικά δηλώνω ἀντίθετος στήν ἀνέγερση θρησκευτικοῦ χώρου τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά στήν Ἱερή Πόλη τοῦ Μεσολογγίου. Τό θράσος ὀρισμένων περὶ σσεύει.

Εἶναι γελασμένοι ἄν σκέφτηκαν ὅτι ὁ Δῆμος Ἱερᾶς Πόλεως Μεσολογγίου εἶναι ὁ Δῆμος ἐκεῖνος στόν ὁποῖο θά ὑλοποιήσουν τὰ σκοτεινά τους σχέδια γιά νά βεβηλώσουν τήν ἱστορία, τό ἦθος καί τήν παράδοση αὐτῆς τῆς πόλης, τῆς «κορωνίδας» τοῦ ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων...

Νά ἐμποδίσουμε μέ κάθε δυνατό τρόπο τὰ σχέδια τῶν Ἰεχωβάδων καί ζητῶ μέ τήν θεσμική ιδιότητα τοῦ πρώτου πολίτη τῆς περιοχῆς ἀπό τοὺς πολίτες νά περιφρονήσουν κάθε λογῆς προκλήσεις πού ξεφυτρώνουν καί μᾶλλον ὄχι τυχαῖα αὐτή τήν περίοδο».

Νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἐπίμαχη τοποθεσία βρίσκεται κοντά στό ἱστορικό μοναστήρι τοῦ Ἀη Συμιοῦ, «ἐκεῖ πού χτυπᾷ ἡ θρησκευτική καί ἱστορική "καρδιά" τῶν Μεσολογγιτῶν».

Ἀλλαγὴ πολιτικῆς!

Δέν εἶναι τὰ ἑκατομμύρια πού ξοδεύονται στίς ἐκλογές. Δέν εἶναι ὁ λαϊκισμός

Συζητώντας τά γεγονότα...

πού καταφανώς ύποτιμᾷ τή νοημοσύνη μας. Δέν εἶναι τά πάθη πού ἐξάπτονται καί δημιουργοῦν ἀτμόσφαιρα ἐμφυλίου. Εἶναι ὅλα αὐτά συνταιριασμένα καί μέ ἓνα ἐπίπεδο ἀγώνα πού θυμίζει καβγά σέ τεκέ λιμανιοῦ...

Μίση, πάθη, ὕβρεις, «κοσμητικά» ἐπίθετα, λάσπη καί βωμολοχίες... Αὐτή εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν ἐκλογῶν μέσα -καί ὄχι μόνο- στό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο στή χώρα τῆς Δημοκρατίας καί τοῦ πολιτισμοῦ. Καί δέν εἶναι ἀποτέλεσμα κανενός κόμματος καί καμιάς πολιτικῆς ἀλλά συλλήβδην τῆς παιδείας καί τῆς ἀγωγῆς ὅλων ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων. «Οἷος ὁ λαός, τοιοῦτοι καί οἱ ἄρχοντες...». Ἐμεῖς ἀναθρέψαμε αὐτά τά "ἀναστήματα" καί ἐμεῖς τά ἀναδείξαμε σέ ἡγέτες μας. Ἐμεῖς πού ἐνδιαφερόμαστε πρωτίστως γιά τήν οἰκονομική ἀποκατάσταση τῶν παιδιῶν μας καί ἀδιαφοροῦμε παντελῶς γιά τό ἦθος τους. Ἐμεῖς πού φροντίζουμε γιά ὅλα ὅσα ἀφοροῦν στά παιδιά μας ἐκτός ἀπό τά ἴδια τά παιδιά μας. Ἐμεῖς πού τά παιδαγωγοῦμε ἐρήμην τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου. Μετάνοια λοιπόν μᾶς χρειάζεται, ἀλλαγὴ προτεραιοτήτων, ἀλλαγὴ ζωῆς καί τότε θά ἔρθει καί ἡ ἀλλαγὴ πολιτικῆς. Μόνον τότε!

Οἱ Ρῶσοι παραγγέλλουν εἰκόνες

Ἀντίγραφο τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος, πού θεωρεῖται προστάτης

τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας, ἔγινε μετά ἀπό παραγγελία καί χρηματοδότηση τοῦ προέδρου Βλαντιμίρ Πούτιν καί εὐλογήθηκε τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἀπό τόν Πατριάρχη Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ.κ. Κύριλλο. Ἡ εἰκόνα ξεκίνησε τήν περιήγησή της σέ ὅλη τή χώρα, ἀναφέρει ἡ ἱστοσελίδα Russian Orthodox Church, ἀπό τή Σεβαστούπολη καί θά τελειώσει στή Μόσχα στήν κεντρικὴ ἐκκλησίᾳ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων γιά τήν 75ῃ ἐπέτειο ἀπό τή νίκη στόν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ κύριου στρατιωτικοπολιτικοῦ τμήματος τῆς διοίκησης τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, συνταγματάρχης Ἀντρέι Καρταπολόφ, συμμετεῖχε στήν τελετὴ μεταφορᾶς τῆς εἰκόνας στόν καθεδρικό ναό τοῦ Ἁγίου Βλαντιμίρ στή Σεβαστούπολη καί ἐξήγησε: «Ἡ εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος πού δέν ἔγινε μέ τά χέρια, ἀπεικονίστηκε στά πανό τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ καί ἡ εἰκόνα Του τοποθετήθηκε πάνω ἀπό τίς πύλες τῶν φρουρίων. Οἱ στρατιῶτες πάντα ἔβλεπαν σέ Αὐτόν τόν προστάτη τους καί οἱ ἄμαχοι τόν ὑπερασπιστή καί Σωτῆρα τους».

Οἱ Ρῶσοι ὑψώνουν καί λιτανεύουν εἰκόνες καί μάλιστα στόν στρατό κι ἐμεῖς στήν Ἑλλάδα ... κατεβάζουμε τίς εἰκόνες!

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ